

30.YIL DERGİSİ

*Binlerce mezun vereceğimizi
daha nice 30 yıllara...*

30. YIL DERGİSİ

30. YIL DERGİSİ

ODTÜ Geliştirme Vakfı Okullarının Değerli Üyeleri

1989 yılında eğitim öğretime başlayan okulumuz, Atatürk ilke ve düşünceleri doğrultusunda, ülkemizin çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşmasında etkin ve önder olacak bireyler yetişmesine katkıda bulunarak, bu yıl 30. yılını gururla kutlamaktadır.

30 yıl önce Ankara'da 324 öğrenci ile başlayan yolculuğumuz, bugün 7240 öğrenci, yüzlerce öğretmen ve çalışan ile Ankara, Mersin, Denizli, Kayseri okullarımız ve danışmanlık verdiğimiz Konya, Niğde, Manisa ve Kocaeli okullarımızla devam etmektedir.

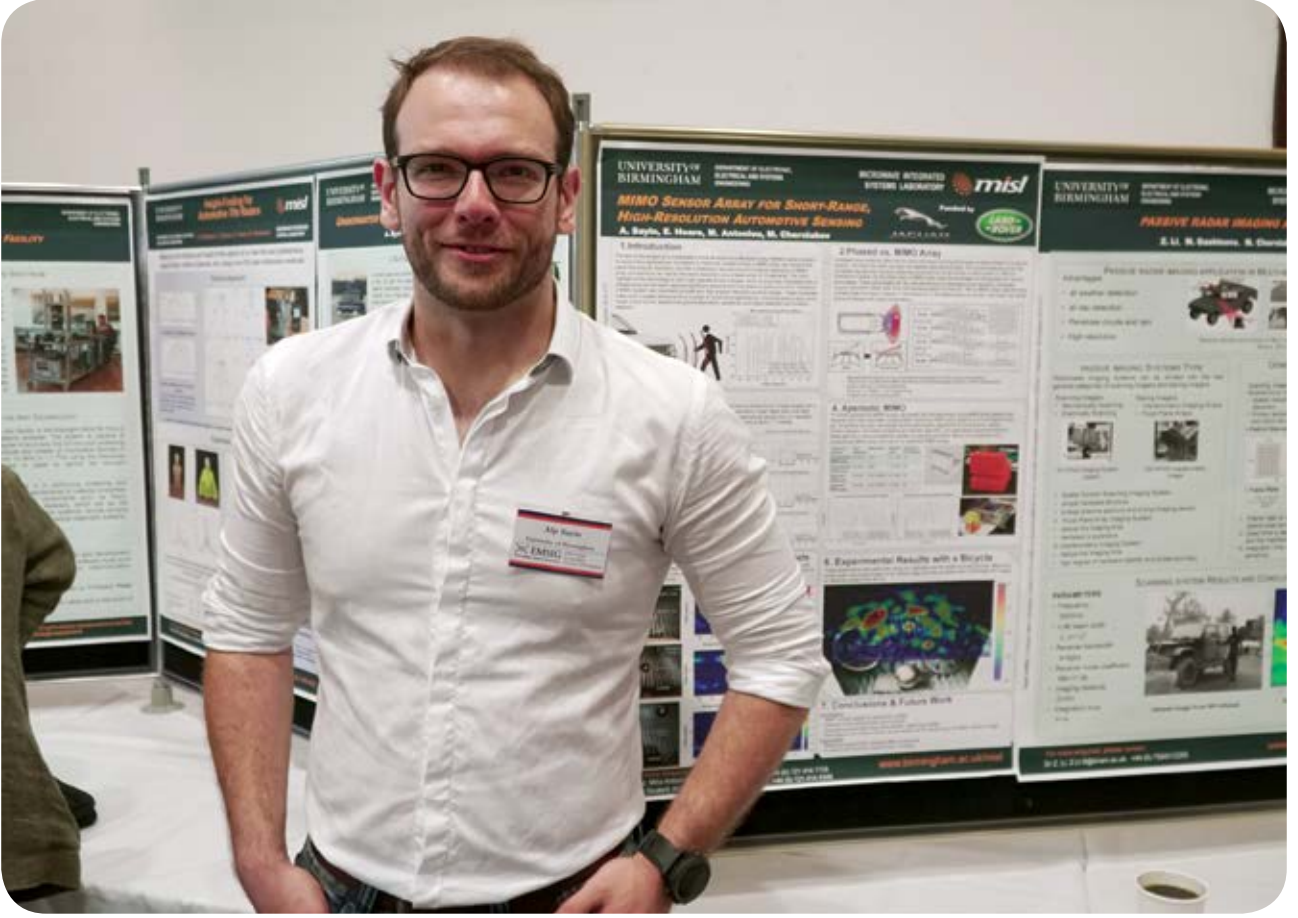
Sanatta, sporda, bilimde ve daha birçok alanda ulusal ve uluslararası başarılarla imza atan mezunlarımızdan 30'una bu dergide yer vererek 30. yılımızı simgesel olarak kutlamak istedik. Mezunlarımızı yetiştiren öğretmenlerinize sonsuz teşekkürler.

*Binlerce mezun vereceğimizi
daha nice 30 yıllara...*

ODTÜ Geliştirme Vakfı Okulları

ALP SAYIN

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhaba, benim adım Alp Sayın, 1990 yılı Ankara doğumluyum. Ankara ODTÜ GVO Lisesinden 2006 yılında mezun oldum. Zamanında MF sınıfı öğrencisiydim ve İDES programının ilk öğrencilerinden biriydim. 2010 yılında Bilkent Üniversitesi Elektronik Mühendisliği Bölümünden, 2013 yılında İsveç Royal Institute of Technology'de Gömülü Sistemler Programından, 2017 yılında da İngiltere University of Birmingham'da Radar Mühendisliği alanında doktora-mı tamamladım. Şu anda Ankara'da ana ofisi Londra'da olan bir şirketin ODTÜ Teknokent'teki ofisinde çalışıyorum ve her şey yolunda giderse Bilkent Üniversitesinde yarı zamanlı ders vermeye başlayacağım.

Bütün bu akademik ve kariyer notlarının yanı sıra, bir mühendis olarak araştırmayı, yeni şeyler üretmeyi ve bilgimi paylaşmayı ve öğretmeyi çok seviyorum. Hobi olarak aktif spor yapıyorum, Birmingham'da üniversitenin yüzme ve triatlon takımlarıyla çalıştım ve yarışlara katıldım. 2016 yılında Boğaziçi Yüzme Yarışı'na katıldım ve hayırlısıyla bu sene tekrar Boğaz'ı karşıdan karşıya geçiyor olacağım. Tüm bunların dışında hobi olarak bisiklete binip kilometrelerce yol almayı çok seviyorum. Son olarak da yine yakın zamanda edindiğim bir hobi olan serbest paraşütçülük sporuna aşığım.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Büyük onur duydum. Gerek birlikte mezun olduğum arkadaşarımdan gerek alt ya da üst nesilden tanıdıklardan olsun okulumuzdan mezun olan ve hayatlarını çok ilginç ve başarılı yerlere getiren kişiler olduğunu biliyorum. Kendimin de bu özel grubun içinde anıldığını görmek bana büyük mutluluk getirdi ve benim için bir gurur kaynağı oldu.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Mesleğime giden yol hiçbir zaman temiz ve kesin bir rotada değildi. Çocukluğumdan beri teknolojiyle ama özellikle elektronik ve bilgisayarla çok yakındım, dolayısıyla bu alanda ilerleyeceğim belliydi. Fakat mesela Elektronik Mühendisliği okumak, girişimcilikte bulunmak, doktora kabul alıp akademik hayata atılmak ve şimdi tekrar Ankara'da yarı zamanlı akademik ve tam zamanlı mühendis olarak çalışmak gibi seçimler hep o an hayatımda bulunduğum noktaya göreceli olarak alınmış kararlardı. Uzun uzun yılların planını yapmanın bir anlamı yok, hayat o planları hep yıkıyor ve sonra bazen daha iyilerini sunuyor, bazen daha kötülerini. Hala daha doğru yolda olup olmadığını söyleyemem ama yol güzeldi ve hala güzel gidiyor :).

Akademik yolculuğunuzda karşınıza çıkan engelleri nasıl aştınız?

Sadece akademi değil ama hayatımın her parçasında gerek teknik gerek sosyal hayatta karşıma çıkan engelleri aşmak için bir yöntemim var. Öncelikle engeli ya da problemi iyice çalışmak gerekiyor. Teknik bir problemse konuya yakın kişilerle konuşmak, onların deneyimlerini almak, ilgili kitapları ve makaleleri okumak veya sosyal ise yine kişilerin kendileriyle ve onların yakınlarıyla konuşmak, ne istediklerini anlamak çok önemli. Benim deneyimimde çoğu zaman eldeki probleme bir çözüm zaten bu sırada bulunuyor. Eğer bariz bir çözüm yoksa, ikinci adım aslında bir adım geri atmak; başka bir şeyle uğraşmak ve kafayı temizleyip biraz zaman koymak. İnsanın elinin altında her zaman çok fazla zaman olmuyor ama sadece bir dakika bile biraz rahatlayıp konudan uzaklaşmak güzel bir fikir üretmeyi sağlayabiliyor. Hiçbir şey işe yaramıyorsa geriye benim en sevdiğim çözüm kalıyor; engelin etrafından dolaşmak. Her zaman mümkün olmamakla birlikte, istenilen sonucu tam tamına veremeyecek bile olsa ona en yakın çözümü üretecek yollar bulunabilir. Bunu yaparken en önemli şeyler, büyük resmi görebilmek ve biraz da fedakarlık. Son olarak da eğer hiçbir şey ama gerçekten hiçbir şey sizi bu engelin etrafından bile dolaştırmıyorsa, durumla barışmayı öğrenip hayata devam etmek gerekiyor. Bu da zaten bir önceki verdiğim cevaba biraz bağlıyor.

ODTÜ Koleji hayatınızda ne gibi değişikliklere yol açtı? Bu okulda okumanın üniversite ve iş hayatınıza bir katkı sağladığını düşünüyor musunuz?

Evet, kişisel görüşümde ODTÜ Koleji mezunu olmak sadece üniversite ve iş hayatıma değil sosyal hayatıma da çok katkıda bulundu. Geçen gün liseye merhaba demeye uğradığımda Belgin Hoca'ya da anlatıyordum, başka liselerde ÖSS -ya da bugünlerde adı ne ise- yoğunluklu kişileri üniversitelere ve bölümlere sokmaya yoğunluklu

programlar hazırlanırken, ODTÜ'de bence ÖSS gerekliliği ve gerçek hayata hazırlanmak arasında uygun bir denge bulunmuştu. Bu denge için verebileceğim en iyi örnek ise aldığımız İngilizce derslerinde edebiyat konularını işlememiz. Orada okuduğumuz ve kritik analizini yaptığımız birkaç parça ve şiirin bile vizyonumu çok genişlettiğini ve başka insanları, kültürleri anlama konusunda büyük katkı sağladığı-

nı düşünüyorum. Bunun dışında ODTÜ Kolejinin sağladığı ağın da çok faydalı olduğunu düşünüyorum. Bu ağ ve öğretmenlerimizin bizi mezun olduktan sonra bile hatırlaması ve bizi düşünmesi beni İngiltere macerama başlatan etkindir.

Yurt dışı macerası kuşkusuz mezun olur olmaz başlamadı. Sizi buraya getiren kariyer yolculuğundan bahsedermisiniz?

İlginç bir yolculuk oldu, son on yıl içerisinde Türkiye dahil üç farklı ülkede yaşadım. Güzel zamanlar oldu, kötü zamanlar oldu, ne yaptığımı bilmediğim zamanlar hepsinden çok oldu. Lisansımı tamamladıktan sonra genel amacı yurt dışına çıkıp Avrupa'yı ve başka kültürleri tanımak ama aynı zamanda mühendislik eğitimime devam edecek şekilde yüksek lisans programlarına başvurduğum. Genel olarak notlarımın yeterliliği ve -tahminimce- ders-dışı aktivitelerimin beğenilmesi sayesinde İsveç'te Royal Institute of Technology'ye kabul aldım (benim gittiğim vakit okul ücreti yoktu ve girmek çok kolay değildi). Bu kabul sonrası hiç düşünmeden yurt dışında yaşamakla ilgili hem güzel hem de çirkin şeyleri orada öğrenmiş oldum. Örneğin ana dilini bilmediğiniz bir ülkede sosyal hayata entegre olmak çok zormuş. Çok bariz aslında ama hiç düşünmemiştim, bu deneyimden sonra eğer tekrar yurt dışına çıkarsam dilini bildiğim bir yere gitme kararı aldım. Bunun dışında hem İngiltere hem İsveç ile ilgili benim en çok sevdiğim şey ise -neyle ilgili olursa olsun- yazılı kuralların düzgün, temiz ve mantıklı bir şekilde yazılmış olması ve bunların her daim uygulanması. Yüksek lisansım bittikten sonra Türkiye'de bir sene boyunca lisansımın arkadaşlarımla bir teknoloji şirketi girişiminde bulunduk. Ne yazık ki başarılı olamamakla birlikte, üçümüz de çok önemli şeyler öğrenerek ayrıldık bu deneyimden. Bu deneyimin sonlarına doğru, İngiltere'de University of Birmingham'da burslu bir doktora pozisyonuna başvurduğum ve kabul aldım. Gittiğimde beni toplam 9 aday arasından niye seçtiklerini sorduğumda, yeterli bilgiye ve akademik yeterliliğe sahip olmamın haricinde "doktora yapmak değil proje yapmak istediğim", "daha önce elimi kıldıklarımı söylediler. Böylece İngiltere maceram da başlamış oldu. İsveç'teki hayatımdan öğrendiğim dersleri uygulamaya koyarak İngiltere'de kendime çok mutlu bir hayat kurdum ve başarılı bir şekilde ve fazla uzatmadan doktoramı da tamamlayıp vermiş oldum.

Sizin alanınızı tercih etmek isteyen, hedefini yurt dışı olarak belirleyen gençlere neler önerirsiniz?

Öncelikle girmek istediğiniz alanın aslında ne yaptığını, nerede ve nasıl ortamlarda çalıştığını araştırın. Sonra o alanı niye istediğinizi iyice sorgulayın. Yıllardır elektronik mühendisliğinde -hatta bütün mühendislik dallarında gözlemediğim şey şu oldu: Bu işi (mühendisliği ve/veya akademik kariyeri) sevdiği için değil de başka getirileri için yapan herkes birkaç motivasyonu çok güçlü arkadaş harici ya mutsuz oldu ya da başka alanlara kaydı. Şahsen bunu sadece mühendislik değil bütün dallara genellemek isterim ama kişisel gözlemlerim birkaç arkadaş dışında o kadar uzanmıyor.

Sonrası için çok basit bir tavsiyem var. Akademik hayata gerektiği önemi verin ama hayatınızda tek şey bu olmasın. Sevdiğiniz şeyler olsun, spor yapın, kitap okuyun, dizi izleyin, sosyalleşin. Bu arada gerçekten spor yapın, haftada 2 veya 3 koşun, yüzün, bisiklete binin açık havada vakit geçirin. Keyfinize bakıp kendinize ve ruhunuza yatırım yapın. Başkalarıyla kolay geçinmeye çalışın, rahat olun, mutlu olun. İlginizi çeken bilim dallarını ve araştırmaları takip edin, okuyun. Hedefiniz ilginç biri olmak ve sizi mutlu eden şeyleri yapmak olsun, profesör ya da yönetici olmak değil. Onlar zaten sonra geliyor...

Ya da gelmiyor ama en azından mutlusunuz :).

ARDA ÖZDEMİR

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Arda Özdemir, 2010 yılında okul birincisi olarak mezun oldum. Ana sınıfından liseye kadar 13 yıl ODTÜ Kolejinde eğitim aldım. Liseden sonra Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirdim. Şu anda ise Ankara Üniversitesi Plastik Rekonstrükrif ve Estetik Cerrahi bölümünde uzmanlık eğitimi almaktayım.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Ben lise yıllarında kendimi inşaat veya makine mühendisliğine yakın görmüştüm. Ama

lisenin son yılında kararım tıp alanına yönelmek oldu. Aslında elimle iş yapmayı sevdiğim ve insanlarla iletişim halinde olmayı sevdiğim için mühendislik yerine tıp alanına doğru yöneldim. Şu an memnunum, herkesten çok yorulmak ve büyük fedakarlık yapmak gerekse de yine de manevi açıdan tatmin sağlayan bir meslek. Özellikle biyolojiyi seven öğrencilere de tavsiye ederim.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Ben Türkiye'nin en güzel lisesinde okuduğumu düşünüyorum. Yeniden gel oku, deseler işimi bırakıp gelir 4 yıl daha aynı ortamda bulunup aynı hisleri yeniden yaşamak isterim. Zaten mezunlarını 10-15 yıl sonrasında hala hatırlayan, sürekli davet eden bir

okul yuva gibidir. Tüm öğrencilere tek tavsiyem okulları ile gurur duysunlar, ellerindeki tüm imkanları sonuna kadar kullansınlar, çok çalışıp hayallerini yakalamaya çalışsınlar. Bunları yaptıktan sonra gelecekte zaten kendileri ile de gurur duyacaklardır.

Kolej yıllarında unutamadığınız bir anınızdan bahseder misiniz?

Aslında her hocam ile unutamadığım anılar var. Ama en güzel, en unutamadığım anım mezuniyet töreninde yaptığım konuşma sonrası gözlerimin dolmasıydı. Bütün emeklere değen bir andı benim için. Bu nedenle en özel anım okulun son günü olan mezuniyet töreniydi.

MBA sahibi birine ihtiyaç varmış. 1.5 yıl da Johannesburg'da kaldıktan sonra Türkiye'ye aile firmamıza döndüm. Yurt dışı satış bölümünde çalışmaya başladım ama yetmiyordu. İş çıkışları, tanıdıklar vasıtasıyla beni bulan özel ders isteklerini kırmamaya çalışırken öğretmenliği ne kadar özlediğimi fark ettim. Çünkü son 3 yıldır neredeyse hiç yaşamamıştım öğretmenliği. Bu sırada ülkenin içinde bulunduğu politik ve ekonomik durumun yaydığı korku ve endişe sebebiyle bir de İngilizce öğretmenliği de yapabilirim diyerek CELTA (Cambridge English Language Teaching to Adults) ve DELTA (Diploma of Teaching English to Speakers of Other Languages) diplomalarımı aldım. Bir yandan aile işi, bir yandan özel dersler derken hafta sonları kendimi Tunus Caddesi'nde IDEA Dil Okulunda İspanyolca dersi verirken buldum. 1.5 sene önceye kadar. IDEA'daki öğrencilerimden biri meğer özel bir kolejın kurucusuymuş ve okullarında İngilizce öğretmeni olarak tam zamanlı çalışmam için bir teklif aldım. Ailemin desteğiyle, aşık olduğum işin peşinde koşmam gerektiğinin farkına vardım ve kendimi eğitim, öğretime adadım. Şu an Beysukent Kolejinde İlkokul Müdür Yardımcılığı ve İlkokul İngilizce Zümre Başkanlığı görevlerini yapıyorum.

Kariyerinizi seçmenizde ne gibi faktörler rol aldı, kariyerinizi seçerken nelere dikkat ettiniz?

Şu an ki kariyerimi seçmemdeki en büyük faktör, ODTÜ Kolejindeki çok değerli öğretmenlerimiz ve onların bizlere olan yaklaşımları olmuştur. Yeri geldi beraber törenlere hazırlandık, yeri geldi koridorlardaki panoları tasarladık. ODTÜ'nün bana verdiği vizyonu, hayatım boyunca başka hiçbir yerde alamadım. Bir diğer faktör ise "Tutku." Tutku olmadan yaptığım işlerin beni yordüğünü fark ettim. Yaptığının her zaman en iyisini yapmam gerektiğinden, tutkusuz yaptığım işler için çok fazla efor harcamak gerektiğini fark ettim. Ancak şu an öğretmenlikte hiç zorlanmıyorum ve her sabah işyerine gitmek için sabırsızlıkla uyanıyorum. Öğretmenlik yapmakla öğretmen olmak arasındaki fark bu olsa gerek.

Okulda öğrendiğiniz ve iş hayatınızda size yardımcı olan bir şey var mı?

Gerçek sevgi ve saygıyı ailemden sonra ODTÜ'de öğrendim. Arkadaşlarım, öğretmenlerim bu sevgi ve saygının en önemli parçalarıdır. Bu kültürü devam ettirebildiğim için çok şanslıyım.

BERK ATIKOĞLU

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Berk Atikoğlu, 2003 yılında ODTÜ Kolejinde mezun oldum ve Bilkent Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümüne girdim. 2007 yılında üniversiteden mezun olduktan sonra Amerika'da Stanford Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimine başladım. 2009 yılında yüksek lisans, 2012 yılında da doktora eğitimimi tamamladım. 2012 yılının sonunda bir arkadaşım ile beraber New York'ta Stylr adında bir teknoloji şirketi kurduk. Stylr konum ve envanter bilgisini kullanarak kullanıcıların etraflarındaki mağazalarda aradıkları ürünleri bulmalarını sağlıyordu. 2014 yılı ortasında şirketimizi Walmart satın aldı. Biz de San Francisco'ya taşınıp Walmart'ta çalışmaya başladık. Walmart'ta kullanıcıların telefonlarını kullanarak mağazalarda alışveriş yapmalarını sağlayan Scan & Go projesini hayata geçirdim. Bu proje birkaç sene içinde milyar dolar ciroya ulaştı. Walmart'ta en son olarak mobil mühendislik takımını yönetiyordum. 2019 Şubat ayında ortağım ile beraber Walmart'tan ayrılıp tekrardan yeni bir girişime başladık. Yakın zamanda yatırım aldık ve perakendeciler için kurumsal bir ürün geliştiriyoruz. Şu anda bu proje üzerinde çalışıyorum.

Yurt dışında okumaya / çalışmaya nasıl karar verdiniz?

Ailem küçüklüğümden beri üniversiteyi bitirdikten sonra yurt dışına yüksek lisans yapmaya gitmem için beni teşvik ediyordu. Üniversitede çoğu arkadaşım 3. sınıftan itibaren yurt dışında yüksek lisans konusunda araştırmalara başlamıştı. Ayrıca bilgisayar mühendisliği oldukça popüler bir alandı ve bu alanda çoğu yenilik Amerika'dan çıkıyordu. Ben de Amerika'ya gidip şansımı denemek istedim.

ODTÜ Kolejinde mesleğinize ilişkin hiçbir etkinlikte bulundunuz mu? Ya da ODTÜ Kolejinin bu mesleği seçmenize bir etkisi oldu mu?

Bilgisayar mühendisliğinde analitik düşünme ve matematik/fen bilimleri alanlarında sağlam alt yapı olması oldukça önemli. Üniversiteye girdiğimde alt yapımın çok iyi olduğunu ve en az Türkiye'nin en iyi okullarından gelen öğrenciler kadar, hatta daha iyi eğitim aldığımı fark ettim. Bilgisayar mühendisliği sektöründe eğer girişimcilik düşünüyorsanız kendinize güveninizin yüksek olması ve kendi başınıza karar verebilmeniz oldukça önemli. ODTÜ Kolejinde aldığım eğitimin ve desteğin bu alanda beni güçlendirdiğini ve hedeflerime ulaşmada etkili olduğunu düşünüyorum.

Sizin alanınızı tercih etmek isteyen, hedefini yurt dışı olarak belirleyen gençlere neler önerirsiniz?

Bilgisayar mühendisliği alanında yurt dışına gitmenin bir sürü değişik yöntemi var. Liseden sonra lisans eğitimi için veya üniversiteden sonra yüksek lisans eğitimi için gidebilirsiniz. Eğitiminizi bitirdikten sonra Türkiye'den mühendis

alan Microsoft gibi şirketlerde mülakata girip onlar aracılığıyla gidebilirsiniz. Yurt dışındaki şirketlerle sözleşmeli çalışmaya başlayıp veya yurt dışı merkezli şirketlerin Türkiye ofislerinde çalışmaya başlayıp daha sonra yurt dışı ofislerine transfer olabilirsiniz. Hangi yöntemin daha uygun olduğu sizin durumunuz ve şartlarınıza bağlıdır. En az bir iki sene öncesinden araştırmaya başlayıp kendinize bir yol çizin. Bu yoldan daha önce geçmiş insanlara ulaşın ve onların fikirlerini alın. Bu işlerde şans ve zamanlama da oldukça önemli. Kabul alamadığınız zaman veya karşınıza zorluk çıktığı zaman moralinizi bozmayın. Bu uzun soluklu bir süreç ve bu süreç boyunca öğrendikleriniz daha sonraki adımlarınızda daha iyi hareket etmenizi sağlayacaktır.

BURCU ERKMEN

Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Burcu Erkmen adım ve Ankara'da büyüdüm, ODTÜ maceram kreşte başladı. Kolej bünyesine ise ikinci sınıfta, okul ilk açıldığında katıldım. Kişiliğimin oluştuğu bu dönemi okul sonrası üniversite kampüsünü keşfederek geçirdim. 1999 yılında liseden mezun oldum ve elektrik elektronik mühendisliği okumak üzere MIT'ye gittim. Daha sonrasında HST (Harvard-MIT Program in Health Sciences and Technology) ve Boston Brigham Kadın Hastanesinde beyin üzerine öncü araştırmalarda çalıştım. Aynı zaman-

da girişimcilik hayallerimi gerçekleştirmek üzere iki şirket kurdum, şu anda kendi Sanatsal Fotoğraf şirketimin CEO'su olarak firmamın Amerika'nın Batı Yakasındaki büyümesini denetliyorum. Bir de gururla söyleyebilirim ki sosyal medyayı sonunda düzgün kullanmayı öğrendim ve liseden eski dostlarım ve hocalarımla facebook üzerinden iletişimde kalmayı başardım.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşündükleriniz nelerdi?

Pek çok şey hissettim. ODTÜ'nün her zaman kalbimde ayrı bir yeri oldu. Ortaokuldayken o dönem yeni yapılan lise binasının boş koridorlarını dolaştığımı hatırlıyorum. Birkaç yıl evvel kampüsü ziyaret ettim, okulun fiziksel olarak ne kadar değişip geliştiğini görmek çok hoştu. Bununla birlikte öğrencileri müfredat dışı aktivitelere yönlendirip onları keşfetmeye, gelişmeye ve rekabete teşvik etmek için yapılanları görmek de beni oldukça etkiledi. Yakın zamanda lisedeki öğrencilerin MIT'nin Biyoloji yarışmasındaki başarılarını duydum, gururlandım. Eğer öğrencileri merak edip üretmeye teşvik edebilirsem ne mutlu bana, dolayısıyla sorularınızı yanıtlarken büyük bir kıvanç duyuyorum.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Çok güzel bir soru. Tavsiyem, kariyerinizi dümdüz, tek bir çizgi gibi düşünmektense dallanıp budaklanan bir ağaç gibi görmenizdir. Mutlak bir doğru yol aramaktansa güçlü bir eğitim ve kişisel farkındalıkla temellerimi sağlam tutmayı tercih ettim ben. Bu da bana hayattaki farklı ilgilerimi ve hedeflerimi, yani kariyer ağacımın dallarını, takip etme olanağını verdi. Atılacak ilk adım iyi bir temel sağlamak ve sonrasında erkenden mümkün olduğunca fazla şey tecrübe etmektir ki böylece bir kalıba ve hedefe sıkışmadan önce hakiki ilgi ve tutkularınızı keşfedebilirsiniz. Girişimciler bunu iyi yapıyorlar. Doğru yolda olup olmadığını anlamak istediğim zaman durup düşünüyorum, günbegün yaptıklarımın zevk alıyor ve nihai hedefim beni heyecanlandırıyor mu diye. Hep meraklı olun, size ilham veren şeyleri takip edin ve yapın, yaparsanız da hakkıyla yapın.

Akademik yolculuğunuzda önünüze çıkan engelleri nasıl aştınız?

Bazılarını aşamadım! Nereye giderseniz gidin; üniversite başvurusu olsun, iş görüşmesi olsun, konuşmalar olsun size bu soruyu soracaklar ve bunun bir nedeni var. Soru önemli, ama sorunun kendisinden ziyade nasıl cevapladığınız daha kıymetli. Kariyerimin başlarındayken cevabım dayanıklılık ve güçlülere rağmen dik durmak ve ilerlemek üzerine olurdu. Bugünlerde ise hayat serüvenimi tümüyle değiştiren bir bakış açısı değişikliğinden bahsediyorum.

Gerçek şu ki bazen güçlükleri aşarsınız, bazen de aşamazsınız. Kariyerinizde daha çok risk aldıkça doğal olarak daha çok yenilgi alırsınız. Mağlubiyetlerin de işin bir parçası olduğunu içselleştirdiğiniz zaman zorluklara karşı duygusallıktan uzak yeni bir bakışınız olacak. Verebileceğim en iyi örnek, kendi tecrübelerimden. Eğer benim yaptığım gibi alanında öncü, devrimci bir araştırmada çalışırsanız, başarısız sonuçları mecburen kabullenmeyi öğrenirsiniz. Bir kez başarana kadar pek çok kez olmayacaktır. Çözülmesi güç bir problem üzerine çalışıyorsanız, yüz kere dener, yüz kere çözemezsiniz ki yüz birinci sefer doğru cevabı bulun. Nihayetinde soru bence güçlükleri nasıl aştığımızdan ziyade mücadelenin bize ne öğrettiği ve bunun ne yönden bizi başarıya yaklaştırdığıdır. Bu tür bir bakış açısının değeri yadsınamaz, başarısızlığı bir son ve negatif bir durum gibi görmektense yenilgilerimizi bir sonraki güçlük için bir araç haline getirmek paha biçilmezdir.

ODTÜ Koleji hayatınızda ne gibi değişikliklere yol açtı? Bu okulda okumanın üniversite ve iş hayatınıza bir katkı sağladığını düşünüyor musunuz?

Benim ODTÜ'de olduğum yılların üzerinden çok zaman geçti, dolayısıyla şu anda ODTÜ Kolejli olmanın kariyer başarısı için ne anlama geldiği hakkında sadece tahminde bulunabilirim. Okuduklarım, gördüklerim ve bildiklerime dayanarak rahatça söyleyebilirim ki ODTÜ'nün öğrenciye olan katkısı geçen süre içinde katbekat artmış. Benim dönemimde okulun en büyük avantajları öğretmenlerin desteği ve üniversite kampüsüyle olan yakın ilişkiydi. Üniversitenin bölümlerine yaptığımız geziler çok şey kattı bana.

Geçmişte şu anda olduğunuz konuma ulaşabilmek, daha iyi olabilmek için “keşke yapsaydım” dediğiniz herhangi bir şey var mı?

Öncelikle kesinlikle diş ipini kullanır, güneş kreminde cimrilik etmez ve dizlerimi hoyrat kullanmazdım; insan yaş ilerledikçe gençleşmiyor. Şaka bir yana, pek fazla “keşke”m yok ancak kesinlikle bazı şeyleri daha erken kavramış olmayı dilerdim; bunların ODTÜ Koleji gençlerine de faydalı olacağını düşünüyorum. Diyeceğim şu 1) Daha çok risk alın, başarısız olun ve başarısızlık korkusundan kurtulun. Eylemlerinizi ve kararlarınızı korku değil, merak kaynaklı olsun. 2) Ne kadar ters gelirse gelsin değişik değişik şeyler deneyin. Sporcuysanız, tiyatro grubuna katılın. Teknolojiye ve oyun oynamaya bayılıyorsanız, açılıklıta ne yapabildiğinizi görün. Bir şeyi deneyene kadar hayatınızın tutkusu olup olamayacağını bilemezsiniz.

Yurt dışı macerası kuşkusuz mezun olur olmaz başlamadı. Sizi buraya getiren kariyer yolculuğundan bahsedebilir misiniz?

Haklısınız, üniversite için Amerika'ya gitme maceram mezuniyetimden çok daha önce başladı. Benim talihim, akademisyen kökenli ebeveynlere sahip olmamdı. Eğitim için Amerika'ya gitme fikri zaten büyürken sürekli olarak ailecek kafamızda vardı. Anne babamın Amerika'ya lisansüstü programlar için giden öğrencilerini görürken ve ailemin Amerika'da üniversite hakkında hikayelerini dinlerken yurt dışı eğitim bir zorunluluk olma-

sa da heveslendiğim bir durum haline geldi. Dolayısıyla vakti geldiğinde Amerika'da eğitim görme düşüncesinden korkmadım ya da güvensiz hissetmedim. Eğer yurt dışına başvuru yapmayı düşünüyorsanız erkenden üzerine düşünmeye başlayın. Okulları araştırın, blog ve forumları okuyarak üniversitelerin ne talep ettiğini ya da ne istediklerini görün, en önemlisi planlayın. Eğer zamanınızı planlamazsınız tavsiye mektupları, notlar, sınavlar diye son gün koşturmak zorunda kalırsınız.

Sizin alanınızı tercih etmek isteyen, hedefini yurt dışı olarak belirleyen gençlere neler önerirsiniz?

Amerika'da okumayı düşünüyorsanız, buradaki üniversite kültürü hakkında erkenden okumaya başlayın. Pek çok okulun müstakbel öğrenciler için yaptıkları siteler var. SAT, TOEFL gibi

yükümlülükleri öğrenmek yanında, okulun sizde aradığı özellikleri de anlamaya çalışın. Öğrenci forumlarında araştırmalar yapın (mesela MIT'nin bunun için öğrenciler tarafından gelmeyi düşünen adaylara hazırlanan çok güzel bir sitesi var). MIT'yi örnek verecek olursam, müfredatın ve yüksek notların da ötesinde istedikleri bölüm için okul dışı çalışmalarda bulunan çok yönlü insanlar arıyorlar. Spor, müzik, sanat yapın; kendi alanınızda araştırmalarda bulunun ama hepsinden önemlisi gerçekten sevdiğiniz ve ihtiras duyduğunuz şeyleri keşfedin. Size, şunu şunu yaparsanız bu okul sizi alacaktır diye net bir tarif veremeyecek olsam da isterseniz daha çok sorunuz varsa çekinmeden bana ulaşabilirsiniz.

DENİZ HANCIOĞLU

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Deniz Hancıoğlu, 2002 mezunuyum. 12 yıldır Makeup Artist (Makyaj Sanatçısı) olarak çalışıyorum. 8 yıl New York'ta yaşadım ve 2012'de Türkiye'ye döndüm 2016'dan beri Ankara'da yaşıyorum. Evliyim ve 1 kızım var.

ODTÜ Kolejinde mesleğinize ilişkin hiçbir etkinlikte bulundunuz mu? Ya da ODTÜ Kolejinin bu mesleği seçmenize bir etkisi oldu mu?

Hayır, mesleğime yönelik bir etkinlikte görev almamıştım.

Lise hayatınızda sizin için bir dönüm noktası oldu mu? Varsa neydi?

Hala görüştüğüm nice arkadaşlıklar, dostluklar edindim. İlkokul birinci sınıftan lise sona kadar süren keyifli ve anılarla dolu bir 11 yıldır. Her anımı, kazandığım dostlukları düşündükçe mutlu hissediyorum.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Başkent Üniversitesi Halkla İlişkiler mezunuyum ve bu mesleği yapmak istemediğime New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra makyajla tanışınca karar verdim. 2007 senesinde makyaj eğitimine başladığım ilk gün, yapmak istediğim mesleğin bu olduğunu biliyordum.

CAN ÇAKMUR

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Can Çakmur, 1997 yılında Ankara’da doğmuş bir piyanistim. ODTÜ Geliştirme Vakfı Okullarında ilköğretim birinci sınıftan lise son sınıfa değin bütün örgün eğitim hayatımı geçirdim ve 2015 yılında mezun oldum. Şu anda Almanya’nın Weimar kentinde Franz Liszt Müzik Üniversitesinde lisans eğitimimi sürdürüyorum ve gittikçe gelişen bir konser hayatım var.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Tek bir kelimeyle özetlemek gerekirse, nostalji... Aslında, mezuniyetim ve hemen ardından Almanya’ya taşınmam arasında sadece dört yıl geçti ancak her şey öylesine hızlı gelişti ki mezuniyetim bana çok daha uzaktaymış gibi geliyor. Diğer bir yandan, okula ve içindeki o güzel insanlara, hocalarıma ve arkadaşlarıma dair güzel anılar öylesine taze ki Şebnem Hoca’nın mesajını aldığım anda, adeta hepsi geçen hafta yaşamışçasına canlandılar zihnimde...

Geçtiğimiz yıl okulumuzda küçük bir konser verdiniz. Neler hissettiğinizi paylaşabilir misiniz?

O konser günü benim için çok çok özel bir gündü. Okulda bir konser vermeyi henüz lisede öğrenci olduğum dönemden beri planlıyorduk ancak gerçekleştirmek mümkün olamamıştı. Okulumun sahnesinde hissettiğim, Almanya’dan Ankara’ya geldiğimde hissettiğime çok benzer bir histi, “evim” dediğim yere misafir olarak gelmek...

Bilimsel/sanatsal/spor çalışmalarınızla çeşitli kurumlardan ödüller aldınız mı? Ödüllerin başarıyı tetiklediğine katılıyor musunuz?

Özellikle benim alanımda, yani müzikte bu çok tartışılan bir olgu. Ben de çeşitli önemli kurumlardan ödüllere layık görüldüm; dahası bu ödüller şu anda sahip olduğum hayatı mümkün kıldılar. Bu röportajın sorularını, bir Japonya turnesinin ardından Almanya’ya dönerken uçakta cevaplıyorum. Kendime de sıklıkla sorduğum soru, bu ödüllerin neden mi yoksa sonuç mu olduğu. Vermeyi kalpten dilediğim cevap ise bu ödüllerin birer yan ürün yani, kendi benliğimizin veya çalışma alanımızın dışında, çağımızın basit bir gerçekliği olduğu... Yaratıcı alanlarda çalışmak, aynı

zamanda insanın kendisinden daha yüce bir ürün oluşturmayı istemesi anlamına geliyor. Keşke insan bunu kendi çıkarlarından tamamen uzaklaştırabilse. Gerçek ise muhtemelen ortalarda bir yerlerde. Hangi yönden yaklaşırsak yaklaşalım ödüllerin başarı üzerinde etkisi olduğu bir gerçek. Bu etkinin ne kadar olduğunu bilmek ise bence çok daha güç.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Sanırım bu, her ikisine de güvenle “Evet!” cevabını verebileceğim bir soru. Doğal olarak her hayat kendi güzellikleri ile olduğu kadar zorlukları ve engelleri ile kendini bize sunuyor; ancak şu an yaşadığımdan daha farklı bir hayat istemezdim.

Lise hayatınızda sizin için bir dönüm noktası oldu mu? Varsa neydi?

TÜPRAŞ tarafından desteklenen, Güher & Süher Pekinel’in “Dünya Sahnelerinde Genç Müzisyenler” programına kabul edilmem olabilir. Programa kabul edildiğim zaman zaten meslek seçimimi yapmıştım ancak kafamda “Ne yapıyorum ben?” sorusu hala vardı. Programa seçilmek programın verdiği her türlü desteğin ötesinde soru işaretlerini gidermemi sağlamıştı.

Eğer bu bir başlangıç noktası, bir çeşit kıvılcım ise, bunun kalıcı hale gelmesini ve hayatımı şekillendirmesini sağlayan ODTÜ Kolejinde eksik kalan derslerimi tamamlamamı, eğitimimin eksik kalmamasını sağlayan destekti. Eğer bu destek olmasaydı hayatımın eksik kalacağını düşünüyorum. Bütün hocalarım büyük bir fedakârlıkta bulundular. Buna hep minnettar kalacağım.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Gün geçtikçe müziğin ve genel olarak sanatın, “ruhun gıdası” yani diğer bir deyişle “gönüllerin şampiyonu” olmanın çok ötesinde, uygarlığın ve insanlığın temeli olduğunu keşfetmek... İnsanlığın ak yüzünü görürken aslında çevremizdeki karanlığın ne kadar fazla ve zifiri olduğunu daha iyi anlıyor insan.

İronik bir biçimde, müzisyen olmanın beni en çok zorlayan tarafı da müzisyen olmanın yüzde yetmişinin yukarıda değindiğim kavramla hiçbir ilgisinin olmaması. En nihayetinde, müzisyenlik de bir meslek ve sanatçıya olduğu kadar bu alana yatırım yapanlara da kazanımlar sunması gerekiyor. Bunu kabullenmek her zaman kolay olmuyor ancak içinde yaşadığımız zamanın zorunluluğu bu.

CEM ANIL

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Cem Anıl, 2014 mezunuyum. Bu sene Toronto Üniversitesinde Engineering Science (Yapay Zeka Programı) bölümünü bitiriyorum. Önümüzdeki sene Toronto Üniversitesinde yapay zeka üzerine doktora başlayacağım.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Büyük ve tarifsiz bir özlem. Dünya görüşümün ve kişiliğimin çok büyük bir kısmı ben ODTÜ Kolejinin bir parçasıyken gelişti. Hayatımın en mutlu bazı yıllarını ODTÜ Kolejinde geçirdim. Arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi çok özlüyorum.

ODTÜ Kolejinde mesleğinize ilişkin hiçbir etkinlikte bulundunuz mu? Ya da ODTÜ Kolejinin bu mesleği seçmenize bir etkisi oldu mu?

Bilime olan ilgi ve sevgimin ODTÜ Kolejinde ilkokuldan başladığını rahatlıkla söyleyebilirim. İlkokuldaki fen bilgisi öğretmenim değerli Nilgün Erentay, okul eğitiminin yanı sıra fen bilimi şenliklerinde verdiği destek, Eymir Gölü projeleri ile doğaya yakınlaştırması ile bilim sevgimin ilk tohumlarını attı. Ortaokulda da tüm öğretmenlerimden sınırsız destek gördüm. Lise hayatım boyunca çok değerli Mehmet Bilgiç Hocam ile birlikte fizik olimpiyatlarına hazırlandım. Aynı zamanda Mehmet Hocamın önderliğinde birçok farklı yarışmaya da katılma şansına sahip oldum. Bu süreçte öğrendiklerim üniversitedeki akademik yaşamımın temel taşlarını oluşturdu. Fizikle uğraşmak bana hem olaylara analitik yaklaşarak modelleme ve çözüm geliştirme yollarını gösterdi hem şimdi seçtiğim meslekte çokça kullandığım matematiğin altyapısını oluşturdu hem de sanıyorum olaylara çok yönlü bakabilme yeteneği kazandırdı. Bu özelliğin her meslekte çok önemli yeri olduğu inancındayım.

Gelecekte bilim alanında çalışma kararını da ODTÜ Kolejinde verdim. Bu konuda öğretmenlerimden ve okul idarecilerinden aldığım sınırsız desteğin çok büyük rolü olmuştur.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Fizik ve matematik kendimi bildim bileli bana öğrenmesi en çok haz veren alanlar oldu. Beynin çalışması da küçük yaşlarımda okuduğum bir kitap nedeniyle ilgimi çok çeken bir konuydu. Üniversiteye girdiğim ilk yılın yazından başlayarak doktoramı yapmaya karar verdiğim alan yapay zeka alanı. Bu alan farklı disiplinlerin birlikte çalıştıkları, yaşamın her alanına uzantısı olan ve insanlığa çok büyük katkıları olabilecek bir alan.

ODTÜ Kolejinde sizi geliştirdiğine inandığınız alışkanlıklar kazandınız mı?

Çalışkanlık, çok çalışırsam istediklerime ulaşma yolunda büyük yol alabileceğime inanç, azim, kendime güven, çok yönlülük ve belli bir alanın derinine inmenin vereceği hazzı öğrenmem.

ODTÜ Kolejinde iken tüm alanlardaki öğretmenlerimden sınırsız destek aldım. Fen bilimleri ve matematik derslerine daha çok ilgi duymama rağmen Türkçe ve sosyal bilimler derslerinin de ne kadar ilginç ve yararlı olabileceğini bana ODTÜ Kolejindeki öğretmenlerim gösterdi. Üniversite yaşamımdaki yaratıcılık gerektiren derslerimde ODTÜ Kolejinde değişik alanlarda öğrendiğim pek çok şeyi uygulama şansı buldum.

Bu saydıklarımın yanı sıra, müziğe olan ilgim konusunda da ilkokuldan başlayarak tüm müzik öğretmenlerimin beni desteklemiş olmalarına borçlu olduğumu minnetle eklemem lazım.

Yurt dışı macerası kuşkusuz mezun olur olmaz başlamadı. Sizi buraya getiren kariyer yolculuğundan bahsedermisiniz?

Kendimi bildim bileli bilimle ilgili bir şeyler yapmak istedim. Pek çok bilim dalında yurt dışındaki eğitim olanakları daha geniş olduğu için ortaokuldan itibaren amacım yurt dışında okumak oldu.

ODTÜ Kolejinde aldığım İngilizce eğitimi benim İngilizce eğitim aldığım üniversitemde en başta lisan açısından hiç sıkıntı yaşatmadı. Günlük yaşantımda da lisan açısından hemen hiç sıkıntı çekmedim.

ODTÜ Koleji, öğrencilerini yalnızca okul saatlerinde akademik alanda geliştirmekle kalmıyor, aynı zamanda isteyen ve gayret eden öğrencilerin okul saatleri dışında ilgi alanları doğrultusunda faaliyetler yapmalarını ve gelişmelerini de sağlayan programlar gerçekleştiriyor. Bu programlara katılım yurt dışındaki alanlarında tanınmış üniversitelere kabul edilme yolunda büyük faydalar sağlıyor.

Bunun yanı sıra akademik başarı da tabii ki yurt dışında iyi üniversitelere kabulde büyük rol oynuyor.

Yurt dışında okumaya ve çalışmaya nasıl karar verdiniz?

Meslek olarak seçmeyi düşündüğüm alanlarda eğitim olanakları daha çok olduğu için yurt dışında okumaya karar verdim. Kanada yapay zeka alanında dünyanın ileri gelen ülkelerinden biri ve bugün yapay zeka alanında yaşanan devrimin temelinde yatan pek çok algoritma University of Toronto'da geliştirildi.

DAĞHAN CARLOS AKKAR

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Dağhan Carlos Akkar. ODTÜ Kolejinde 2014 yılında mezun oldum. Üniversite sınavında Türkiye 14'üncüsü olup Koç Üniversitesindeki eğitim anlayışını, akademik kadroyu ve burs desteğini çok beğendiğim için çok doğru olduğunu düşündüğüm bir karar vererek İstanbul'da, Koç Üniversitesinde Ekonomi okumaya başladım ve ertesi sene akademik ekonomiye olan ilgim ve matematik sevgim dolayısıyla Matematik Bölümünde çift anadal yapmaya karar verdim. Her iki alandan da 2018 yılında, üniversite birincisi olarak mezun oldum. Koç'tan mezun olduktan sonra ekonomi öğrenimimi devam ettirmek ve ilgi alanlarımda araştırmalar yapmak amacıyla yüksek lisansa devam etmeye karar verdim. Şu anda Tüpraş Vehbi/Ömer Koç Bursiyeri olarak INET - Oxford'un da burs desteğiyle University of Oxford'da Master of Philosophy in Economics programına devam ediyorum, yüksek lisans düzeyinde eğitimimi sürdürürken gelir/varlık eşitsizlikleri konusunda araştırmalarımı sürdürüyorum.

Yurt dışında okumaya / çalışmaya nasıl karar verdiniz?

Türkiye'de çok iyi olmakla beraber potansiyeline kavuşabildiğine inanmadığım pek çok üniversitemiz var; Koç, Boğaziçi ve Bilkent gibi. Bu üniversiteler lisans düzeyinde çok iyi okullar olsalar da maalesef yüksek lisans düzeyinde yurt dışındaki en iyi okullarla rekabet edebilecek güce henüz sahip değiller; en azından benim alanım olan ekonomide böyle bir durum söz konusu. Benim yurt dışına gitmemdeki en büyük motivasyon alacağım eğitimin kalitesini artırmak ve daha verimli bir araştırma ortamında bulunmaktı; bundan dolayı eğitimime Oxford'da devam etmeyi tercih ettim.

Bunun yanında, Türkiye'deki ekonomik koşulların bir miktar çalkantılı oluşunun da etkisiyle iş piyasasında ekonomistlerin kariyerlerine başlayabilecekleri tatmin edici pozisyonların var olmayışı (elbette bir ekonomi mezunu olarak pek çok iş için aranan aday olmak mümkün - ancak bir "ekonomist" olarak çalışmak maalesef daha zor- beni kariyerime başlamak için yurt dışını seçmeye yöneltti. İngiltere'deki veya ABD'deki daha geniş kariyer seçenekleri ve çalışma imkanlarını kullanarak kendimi geliştirmek, sevdiğim ve eğitimini aldığım işi yapmak ve bu becerilerimi kullanarak, eğer olabilecekse büyüdüğüm yere yararlı olmak istiyorum. Bir insanın ailesine, çevresine, doğduğu/büyüdüğü yere hizmet etmesinin, faydasının dokunmasının tek ya da en iyi yolunun orada bulunmak olduğuna inanmıyorum; Türkiye'ye faydalı olacak insanların mutlaka yurt dışında kaliteli eğitim almış, pek çok deneyimi tattmış, hem Türkiye hem yurt dışı tecrübesiyle donanmış insanlar olmaları gerektiğine inanıyorum. İlber Ortaylı'nın da dediği gibi, "gezerken okuyan bilir".

Son olarak, yurt dışında hayat tecrübesini çok sevdiğimden bahsetmem gerekiyor. Gerek Arjantinli olmam, gerek ABD'de yaşadığım deneyim, gerek farklı milletlerden pek çok insan tanımanın beni çok zenginleştirip mutlu ettiğini hissediyorum. Bir yer hakkında okumak ve orayı tecrübe etmek arasında önemli bir fark var, farklı yerleri tecrübe ederek güzelliklerini ve çirkin yanlarını görmek çok hoşuma gidiyor. Bu da beni heyecanlandıran bir motivasyondur.

ODTÜ Kolejinde mesleğinize ilişkin hiçbir etkinlikte bulundunuz mu? Ya da ODTÜ Kolejinin bu mesleği seçmenize bir etkisi oldu mu?

Üniversiteden önceki tüm eğitim hayatımı, kreşten başlayarak, ODTÜ'de geçirdim. Elbette kişiliğimin ve gelecek hayallerimin şekillenmesinde ODTÜ Kolejinin büyük rolü olduğunu dolayısıyla yadsıyamam. Şu anda edinmekte olduğum meslekle doğrudan alakalı faaliyetler pek aklıma gelmese de o zaman ilintisini düşünmeyip dolaylı etkisini şimdi keşfettiğim faaliyetlerimin ODTÜ Kolejinin bendeki en büyük etkilerini oluşturduğunu düşünüyorum.

ODTÜ'deki ilkokul ve ortaokul yıllarımda İngilizce eğitimine çok önem verildiğini hatırlıyorum. İngilizce eğitimi o zaman yalnızca sınıfta teknik bir öğretime dayanan bir anlayışla değil, ünlü İngilizce eserlerin kısaltılmış versiyonlarının okunup yorumlanmasıyla, İngilizce konuşan ülkelerin kültürlerinin tanıtılmasıyla, konuşma egzersizleriyle ve ders dışında da tiyatro gibi faaliyetlerle çok destekleniyordu. Benim en sevdiğim ders o zaman İngilizce'ydi ve bu dili küçük yaşlarımdan itibaren her zaman çok severek daha fazla öğrenmeye çalıştım. Ders dışında İngilizce tiyatro faaliyetlerinde de çok severek oldukça aktif olmaya çalışıyordum. Bu hem Shakespeare, Wilde gibi bazı yazarların eserleriyle tanışıp onlar üstünde sonraları daha çok düşünmeme önyak oldu hem de küçük yaşlardan itibaren pek çok şeyi okuyup/dinleyip anlayacak kadar güçlü bir İngilizce geliştirmeme yardımcı oldu. Bu sayede, erken yaşlardan itibaren Türkçe yazılıp çizilen kaynaklarla sınırlı kalmayıp İngilizce gibi külliyatı çok geniş bir dili iyi derecede bilmenin faydalarından yararlanabilir hale geldim. Düşün ve hissiyat dünyam, bundan ötürü -Türkçeyle sınırlı kalsaydı kıyas kabul edemeyecek kadar- çok gelişti.

ODTÜ çok iyi öğretmenlere sahip olup entelektüel gelişimini ileriye taşımak isteyen öğrencilere mümkün olan imkanları her şekilde sağlamaya çalışan bir kurum. Ortaokul yaşlarımda tarihe ilgi duymaya başladığım zaman, bir süre sonra lise tarih öğretmenleriyle görüşerek sorularımı onlara sormaya başlamak istemiştim. Bunun üzerine, habersizce lise sosyal bilimler zümresine gidip durumu o zaman tarih zümresi başkanı olan Süleyman Keçeci Hocama açtığımı hatırlıyorum. Kendisi bana severek yardımcı olacağını söylemiş, bana haftalık okumalar vererek bunları tartışmak için belli aralıklarla öğle aralarında buluşmayı teklif etmişti. Bu teklifi -o zaman kendisinin çok kibar bir cömertlik göstererek öğle aralarını benim için feda ettiğini düşünmeyerek- kabul etmiş ve iki yıl boyunca Süleyman Hoca ile düzenli olarak öğle aralarında buluşup tarih tartışmış, lisede de mümkün olduğunca bu buluşmalarımızı devam ettirmiştik. Liseye geçtiğim zaman TÜBİTAK'a verilmek üzere -daha sonradan başarısız olan- uzunca bir tez hazırladığımı da hatırlıyorum; proje her ne kadar başarısızlıkla (TÜBİTAK nezdinde) sonuçlandıysa da bir yıl boyunca derslerden izin alarak zümrede üstünde çalıştığım bu proto-araştırmanın beni çok geliştirdiğini, hayatıma çok büyük keyif kattığını ve ilk proto-akademik deneyimim olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar mutlulukla hatırladığım, beni araştırmacılığa hazırlayan ve hocalarımın çok cömert tolerans ve vakitlerini sonuna kadar kullanan bir projeyi başka bir yerde aynı şekilde yapabileceğime dair çok büyük şüphelerim var.

Son olarak, yine İngilizce zümresinin önyak olmasıyla EYP'de ODTÜ adına yer alan ilk öğrencilerden biri olmamın bana getirdiği faydalardan bahsetmem gerekir. Bu sayede, aklımda yokken kendimi dört senelik çok keyifli bir serüvenin OLUF dahil pek çok aşamasında bulurken daha sonra kullanmaya devam edeceğim çok önemli analiz ve tartışma becerileri elde ettim. Bütün bunlar kariyer yönümün çizilmesinde ve ilerideki çalışmalarımda etkin olabilmemde oldukça kritik bir rol oynadı.

Sizin alanınızı tercih etmek isteyen, hedefini yurt dışı olarak belirleyen gençlere neler önerirsiniz?

Öncelikle bütün üniversite öğrenci adaylarına, daha çok prestij/para vb. getireceğine değil gerçekten yapmaktan keyif alacakları alanlara yönelmelerini tavsiye ediyorum. Kişinin bu şekilde başarılı ve kendisiyle barışık/mutlu yaşayabileceğine inanıyorum. Hele ki ekonomi okumayı, daha sonra finasta başarılı olup çok fazla para kazanmak vb. sebeplerle seçmenin insanı hayal kırıklığı ve mutsuzluğa yöneltme ihtimalinin oldukça yüksek olduğuna inanıyorum; benim tavsiyem gerçekten sosyal bilimler ve matematiğe ilgili ve meraklı

olan, ekonomi dünyasını keşfetmek isteyen gençlerin bu alana yönelmesi. Pragmatik amaçlarla okunduğu zaman insanı tatmin etmeme ihtimali yüksek olmakla beraber, gerçekten sevenler için ekonomi okumanın dünyanın en güzel hislerinden biri olduğunu şahsen tecrübe ettim ve ediyorum!

Ekonomi, analitik ve matematiksel yöntem ve anlayışların dünyaya dair gözlem ve yorumlarla birleşerek hayatımızdaki olguları anlamlandırmaya çalışan bir bilim.

Bugünkü yapılış ve ilerleyişiyle iktisat teorisini iyi anlayabilmek ve bu alanda yetkin olabilmek her şeyden önce çok iyi bir matematik bilgisi gerektiriyor. Bu nedenle özellikle temel seviyede ekonomi öğrenmekle kalmayıp yüksek lisans düzeyinde ekonomi öğrenmeyi hedefleyen arkadaşlarıma çok sağlam bir matematik altyapısı oluşturmalarını (maalesef eğitim sistemimizin yönlendirdiği şekliyle soru çözmeyi değil ama matematik kavrayışı - matematiksel düşünebilme becerisini kendilerinde geliştirmelerini), eğer mümkünse matematik olimpiyatları gibi uğraşlarda (ben her ne kadar olmadıysam da) aktif olmalarını tavsiye ediyorum. Yüksek düzeyde ekonomi öğrenmek için kesinlikle gerekli olmasıyla beraber matematiğin kimse için lüzumsuz olmadığını, tam aksine matematiksel bilgi ve düşünüş yeteneğinden yoksun bir insanın "hayat damarlarından birinin kopuk olduğunu" düşünüyorum.

Fizik gibi temel bilimlerin aksine, çok kuvvetli bir matematik altyapısı maalesef çok iyi bir ekonomist olmayı beraberinde getirmiyor; bu belki de ekonomiyi diğer başka disiplinlerden biraz daha zorlu kılıyor. Bir sosyal bilim oluşu, pek çok şeyi açıklayabilecek matematiksel cihazları henüz geliştiremediğimiz / pek çok şeyi etraflıca açıklamakta zorlandığımız anlamına geliyor. Bu gibi durumlarda, bir ekonomistin içgüdülerini ve dünyaya dair gözlem ve çıkarımlarını kullanarak mantık yürütüp matematiksel modellerin ne gösterdiğinin doğru olup olamayacağını, değilse neden olmayabileceğini öngörebiliyor olması çok önemli. Dolayısıyla küçük yaşlardan itibaren dünyadaki gelişmeleri farklı (maalesef, mümkünse yabancı ağırlıklı) kaynaklardan takip etmeye çalışmak, bolca edebiyata ve felsefeye maruz kalmak çok önemli. En iyi ekonomistlerin bazıları, geçmişte onları açıklayacak matematiksel modellerimiz olmamasına rağmen felsefi mantık yürütmesini ve dünyaya dair gözlemlerini kullanarak çok temel ve kritik olguları tarif edebilen ve araştırmalarımıza ışık tutan ekonomistlerdi (Maynard Keynes, Joseph Schumpeter ve hatta Adam Smith ve David Ricardo'ya kadar gitmek mümkün olabilir). Çok fazla şeyi çok iyi bilmek gerekiyor gibi hissetmek bazen çok yorucu gibi gelebilir ancak bu aynı zamanda ekonominin ne kadar renkli ve heyecan verici bir disiplin olduğunun da bir işareti!

Türk gençlerin yurt dışı hedefleri olmasını çok olumlu buluyorum. Bu bağlamda, böyle hedefleri olan arkadaşlarımı zorlu bir sürecin onları beklediği konusunda da uyarma ihtiyacı hissediyorum. Çok iyi bir lisans eğitimini rahatlıkla alabileceğiniz (sınırlı sayıda da olsa) üniversiteler (ekonomi alanında) Türkiye'de mevcut. Bu bağlamda, elbette gitmek istiyorsanız ne mutlu ancak lisans düzeyinde yurt dışına çıkacak güç ve enerjiyi kendinizde herhangi bir sebepten dolayı bulamadıysanız bu konuda üzölmeye hacet yok; kendinizi geliştirmeye önem verdiğiniz takdirde akademik bir kaybınız olacağından şüpheliyim. Bu durumda kendinizi üniversitede mümkün olduğu kadar uluslararasılaştırmaya çalışmanızda fayda olur; değişim programlarıyla yurt dışına gidip mümkün olduğunca gezip görerek. Yüksek lisans seviyesinde yurt dışı olanaklarının bir nebze de olsa daha geniş olduğuna inanıyorum; doktora seviyesinde ise kesinlikle öyle. Hedefi ne olursa olsun tüm arkadaşlarıma başarılar diliyorum.

DORUK TÜFEKÇİ

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Doruk Tüfekçi, 1989 Ankara doğumluyum ve ana sınıfından Üniversiteye kadar geçen süreçte (1994-2006) ODTÜ Koleji öğrencisiydim. 2011 yılında Sabancı Üniversitesinden mezun olup Galatasaray Spor Kulübü pazarlama departmanında göreve başladım şuan Galatasaray Spor Kulübünde pazarlama müdürü görevindeyim.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Belgin Hoca'ndan mail gelir gelmez memnuniyet duyacağımı ilettim. Ankara'ya ne zaman yolum düşse Eskişehir yolundan geçerken gözler hala okula doğru

kayıyor sonuçta. Umarım şimdiki öğrencilere biraz bile olsa katkı olur.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Ortaokul ve lise yıllıklarında da futbola ve Galatasaray'a olan düşkünlüğüm hep vardı. Hatta okul takımının kaleciliğini ve kaptanlığını da okuduğum dönemde yapmıştım. Sporun içinde olmak keyifli ancak iş hayatı tabii ki zor ve stresli fakat kendi kendini motive ederek bu zorlukları aşabiliyorum. Zorlu bir rekabet var ve diğerlerinden farkın olduğunda bir adım öne geçebiliyorsun o yüzden her zaman kendini geliştirmen gerekiyor.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Lisedeyken hayalim Galatasaray'da yönetici olmaktı ama tabii öncesini sorarsanız ilkokulda hayallerim hep kaleci olmaktı. Hayallerimin peşinden koşmaya ve çalışmaya devam edeceğim, umarım bir gün ulaşırım.

Lisede edindiğiniz hangi tecrübeler, mesleğe ulaşma yolunda ve mesleğinizi gerçekleştirirken size nasıl katkı sağladı?

Lisemin farkını üniversitede anladım çünkü başka bir şehirde ülkenin birçok kentinden gelen insanlarla tanışınca bize verilen eğitimin ne kadar değerli olduğu anladım. Eğitimden öte kültürel anlamda ciddi bir birikim verildiğinin farkına vardım ve üniversitedeki ilk senemde hocaların çoğu hangi liseden mezun olduğumu sordu. Lisenin verdiği temel ile üniversite eğitimini eklediğimiz zaman iş hayatında önemli bir katkı ve fark yarattığını rahatlıkla gözlemleme fırsatım oldu.

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hâlâ dostluklarınız devam ediyor mu?

Benim için kesinlikle en büyük kazanç eğitim hayatım boyunca kurduğum dostluklardır. Hala yakın arkadaş çevrem ODTÜ'deki arkadaşlarımdır ve sık sık bir araya gelir; en kötü ihtimal ile telefonla görüşürüz böylece birbirimizden hep haber alabiliyoruz. Teknolojinin gelişmesi ile iletişimin hızlı olması bu bakımdan büyük avantaj.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Onlar şu an ne kadar iyi bir eğitim aldıklarının tam farkında olmayabilirler ama üniversiteye girince okulun değerini anlayacaklardır. Onlara en büyük tavsiyem bir hobileri olsun ve sevdikleri işi yapsınlar.

DOĞANCAN AKSOY

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhabalar, ben Doğancan Aksoy. Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu Haber Merkezi'nde yaklaşık beş senedir görev yapıyorum. Televizyon muhabirliği gereği her an, her alanda görev alsam da asıl alanım Türk Silahlı Kuvvetleri ve şu anda da savunma muhabirliği yapıyorum.

İlkokul birinci sınıfta başladığım ODTÜ Kolejinde lise son sınıfta 2009 yılında mezun oldum. Daha sonra Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümünde lisans, Hacettepe Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde yüksek lisansımı tamamladım. İlkokuldan beri hep çok sosyal ve çok konuşan biri ve de yine çokça soru soran olmuştumdur (hocalarıma sorun) halen de öyleyim ve bunun işime de katkısı olmuyor değil.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Çalıştığım alanın beni en çok cezbeden yanı heyecanı. Bu meslekte bazen herkesin koşarak kaçtığı yere siz koşarak gidersiniz. Pek çok kimsenin gitmediği, gidemeyeceği yerlere gidersiniz. Türlü zorluklarla karşılaşsınız, zaman zaman konforunuzu hatta hayatınızı tehlikeye attığınız durumlar olur ama ortada sizin çıkarmanız gereken bir haber vardır ve bir şekilde o zorlukların üstesinden gelmeniz gerekir. Bu tarz şeylerden hoşlanıyorsanız ve macera hevesiniz varsa tüm zorluklarına rağmen paha biçilemez bir duygu elde edersiniz.

Örneğin, iç savaş halindeki Suriye, oradaki yaşamlar, çatışma ortamı bu meslek sayesinde bizzat tanıklık ettiğim bir durumdur. Örnekler çoğaltılabilir ama çok fazla gözlem yapma şansım oluyor işim sayesinde. Ve tabii kimi zaman herkesin almak için can attığı haberi, yeri geldiğinde tüm çıplaklığı ile ilk benim almam ve o haberi bekleyen izleyiciye aktaran kişi olmam güzel bir duygu.

Gazetecilik veya isterseniz benim yaptığım işe televizyon muhabirliği diyelim, televizyon muhabirliği durağanlıktan uzak bir meslektir. Yani ulusal bir kanalda çalışan bir televizyon muhabiri genelde büroda oturmaz. Sanırım kolay kolay hiçbir meslekte gecenin onunda sizi arayıp "Hazırlan, birkaç saat içerisinde Ekvador'a - dünyanın öbür ucuna- gidiyorsun." demezler. Dolayısıyla oturmayı sevmeyen biri için ideal bir iş. Sürekli yeni bir yer, yeni insanlar keşfetme şansı sunar bu iş size. Bir gün bir taksi şoförü ile haber yaparsınız, bir gün bir profesör ile. Siyasetçilerle, bakan -artık yok ama- başbakan, cumhurbaşkanı ile sohbet etme, soru sorma şansı elde edebilirsiniz. Tabii siyasetçilerle konuşmayı sevmiyorsanız o başka. İş dolayısıyla çevreniz de oldukça genişler. Mesleğinde uzman insanlarla tanışır, ilişkiler edinirsiniz.

Artık her ne kadar günümüzde özellikle de gençler televizyon haberlerini takip etmese de takip eden insanlar arasında bir göz aşinalığınız olur. Bundan değil belki ama ekranda olmak oldukça keyifli bir şey diyebilirim.

Tüm bunlar bir kenara gerçekten insanların hayatına dokunabilecek, izlendiğinde insanlara fayda sağlayabilecek bir haber yapmak ve bunun geri dönüşlerini almak bu işin en keyifli yanlarından bir tanesidir.

Kişisel olarak bire bir fayda sağlamasa bile yaptığınız bir haberin, iş çevresinde veya insanlar arasında konuşulması, yankı uyandırması, gündem yaratması veya insanlara kısa süreliğine keyifli vakit geçirtmesi de sizi tatmin edecek bir nokta.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Lise hatta ortaokuldan beri ben hep gazeteci olmak isterdim. Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi de bunun için hedefimdi. Hatta okul, liselerin Türkçe-Sosyal bölümü üzerinden alım yaptığı için lise ikinci sınıfta açılmayan TS bölümünü, isteyen 3 arkadaş ile birlikte bir sene boyunca diğer arkadaşlara reklam, okula baskı yaparak lise üçüncü sınıfta, toplam 9 kişiyi bulup açtırmıştık. İyi ki de açılmış çünkü ODTÜ Kolejinde ayrılmayı hiç istemezdim. Ve doğrusunu söylemek gerekirse bugün ulaştığım bu hedefimde ODTÜ’de öğretim görmemin bana çok büyük faydası olduğunu görüyorum. Gerçekten beraber mezun olduğum arkadaşlarımın büyük çoğunluğu hem çok iyi yerlerde hem de farkı hissedilir insanlar.

ODTÜ Kolejinde sizi geliştirdiğine inandığınız alışkanlıklar kazandınız mı?

Aslında yukarıda da biraz açıkladım ama elbette ki ODTÜ’nün bize birçok yönde büyük katkıları oldu. Özellikle de okulda kurduğumuz Sinema Kulübü. Okuldaki kulüp çalışmalarını biliyorsunuzdur, kulüpler muhtemelen devam ediyordur. Biz de lisede okurken yaptığımız bazı çalışmalar neticesinde okuldaki hocalarımızın da desteği ve yönlendirmesi sayesinde arkadaşım Berke Çaplı ile bir Sinema Kulübü kurmaya karar verdik. Bu noktadan sonra okul bizim kulübümüz için bir oda, dönemin şartlarına

göre kurgu ve 3 boyut çalışabileceğimiz, internet bağlantısı olan bir bilgisayar, yarı profesyonel bir kamera ve kurgu programı satın aldı. Kulüpte beraber çalıştığımız Şeref Erkanlı, Doruk Ünsal, Arda Büçkün, Mehmet Payaslıoğlu ve Onurcan Balsoy ile pek çok kısa film, tanıtım filmi, belgesel ve animasyon çalışması yaptık ve ödüller aldık. Okul etkinliklerini görüntüledik, Kültür Kongre Salonundaki tiyatro vb. etkinliklerin rejilerini yaptık. Kulübümüzle ilgili konuları danıştığımız bir hocamız vardı ancak çalışmalarımız sırasında tamamen bağımsızdık. Hatta kulüp çalışmaları için bize tahsis edilen odanın anahtarı da yalnızca bizde vardı. Tabii bu zaman zaman çalışma odamızda dersler arası nefes alacağımız bir ortam yaratmamıza neden olsa da her zaman için elimizdeki işi belirlediğimiz takvim içerisinde tamamladık. Hocaların canını sıkacak bir durum da yaratmadık. Aslında o yaştaki adamlara sorumluluğu öğretmek adına güzel bir yöntemmiş. Kulüp halen var ise oradaki arkadaşlara selamlar.

Özetle, dersler ve hocalarımızın yanı sıra bu çalışmaların da bana katkısı çok büyüktür.

Tabii belki de okulumun bana en önemli katkısı üniversite yaşamımda bile olmadığı kadar değerli dostluklar kazandırmış olmasıdır.

ECE SALICI

İktisat okumanıza rağmen, tasarımcı olmaya nasıl karar verdiniz?

Merhaba ben Ece Salıcı. Moda zaten benim çocukluk tutkumdu. Küçüklüğümde beri bütün moda dergilerini alan, tasarımcıları, defileleri, markaları ezberleyen, bu sektöre hayranlıkla bakan ve takip eden bir çocuktum. Ama tabii biraz ÖSS sistemi, kafalar karışık olduğu bir zaman lise, tam olarak ne yapmak istediğinize karar veremediğiniz bir dönem. Ben de başarılı bir öğrenciydim. O zaman ne okuyayım? İktisat ya da işletme okuyayım sonrasında ne yapacağıma karar veririm diye düşündüm aslında. Ve ben iktisatı o şekilde kazandım. Hacettepe’de iktisatı o şekilde kazandım.

Hacettepe’de iktisat okudum. Okuduğum süre boyunca da sürekli bu işi yapmak istemiyordum benim asıl istediğim moda ile ilgili bir şeyler yapmak diye sürekli okuldayken de “bununla ilgili nasıl bir şeyler yapabilirim”i araştıran bir çocuktum aslında. Sonrasında zaten Hacettepe’den mezun olup direkt İtalya’da Istituto Marango’da giderek çok meşhur bir moda okuluna başvurduğum. İşte bu okulun mezunlarının arasında Moschino da var Dolce and Gabbana’nın Dolce’si de var. Dolayısıyla iyi bir moda okulu. Sonrasında da o okula gittim. Orada fashion design okudum. Ve o şekilde başladım moda tasarımıyla olan ilişkiye.

Çok büyük cesaret isteyen bir şey. Başka bir ülkeye gitmek sıfırdan başlamak, bir şeyler yapmak. Peki bunun arkasındaki en büyük motivasyon neydi?

Tutku kesinlikle çok büyük. Bir de ne istediğimi çok iyi biliyordum. Yani bu mesleği istediğimi çok iyi biliyordum. Bu işle ilgili bir şey yapacağım diyordum. Bir de benim için çok ilginç bir şey vardı. Ortaokulda bile sorsanız ileride ne iş yapacağımı ben hep “ya ne iş yapacağımı bilmiyorum ama kendi işimi yapacağım.” derdim. Yani benim hep böyle kendi işimi yapma gibi bir düşüncem vardı. Yani hep bunu bekliyor gibiydim. Hep okullar bitse de kendi işimi yapayım, öyle bir motivasyonum vardı. Herhalde o motivasyondan dolayı da zorlanmadım. Hep sürecin adımları gibi geldi bana bu olay.

Lise hayatınızda tasarımcı kişiliğini etkileyen bir olay veya bir kişi oldu mu karşınıza çıkan?

Çok olmadı ama şöyle bir şey var bence. Benim annem zaten giyinmeyi seven bir kadındı her zaman. İşte her zaman kendisine has eldivenleri şapkaları olan biraz daha normalin dışında giyinen birisiydi. Her halde onu görerek büyümek bence beni çok etkiledi diye düşünüyorum. Yoksa ben açıkça söylemek gerekirse moda okuluna gidene kadar çizimimin iyi olduğunu bile bilmiyordum. Yani bunu yapabilir miyim, iyi çizim yapabiliyor muyum, bunu bile bilmiyordum. Ne zamanki oraya gittim işte öğrendim bir baktım ben çok iyi yapabiliyordum. Kendiliğinden çıktı orada. Hep bir hissiyat vardı ama dediğim gibi görünen bir şey yoktu aslında.

Acaba bize ve bizim yaş grubumuza ne istediğini bilmek ya da onun peşinden gitmek hakkında nasıl bir tavsiye verebilirsiniz?

Ben kendiminkini nasıl keşfettim diye sorarsanız bence ben istemediğim bir ortamda bulunduğum zaman istediğim şeyin ne olduğunu fark ettim. Belki de okulumda o kadar mutsuz olmasaydım, iktisat okurken mutsuz olmasaydım - ki Hacettepe çok iyi bir okul hiçbir şekilde kötü anmıyorum - ama bir şekilde istediğim bölümün o olma-

diğını gördüm ve gerçekten bana çalışmak bile işkence gibi geldi. O şekilde mutsuz olmasaydım belki başka yol arayışına bu kadar istekle gitmezdim. Yani orda bence benim çok mutsuz olmam bana büyük bir cesaret oldu diye düşünüyorum. Bu kolay bir şey değil. İnsan her zaman ne istediğini belki yıllar geçiyor ondan sonra fark ediyor. Ama ben genelde biraz olumsuz bir şeyler yaşadıkdan sonra insan ne istediği daha iyi anlıyor diye düşünüyorum hayatta. Bana öyle geliyor.

Mesela lise eğitiminizin kendinizi tanıma konusunda size nasıl bir etkisi oldu? Geriye dönüp baktığınızda size neler kattığını düşünüyorsunuz?

Ben okulumu hep mutlu hatırlıyorum. Küçük bir okul ve herkesin birbirini tanıdığı ve bir şekilde aile olduğumuz bir okul. Dolayısıyla liseyi düşündüğümde aklıma hep pozitif şeyler geliyor. Liseyle ilgili negatif bir anım ya da bir düşüncem yok. Ama tabii aslında lisede çok küçüğüz ve kendimizi tanıma ile ilgili çok da yol aldığımızı düşünmüyorum. Şimdi belki de yeni nesil daha farklı olabilir ama bizim dönemimizde özellikle öyleydi. Ama yani ben hep lisenin bana olduğum kişi olma konusunda, işte kendime güven sosyal becerilerim vs. bu konularda bana katkı sağladığını düşünüyorum. Ama bence insanın kendisini tanıma süresinin de daha ileriki bir yaş olduğunu düşünüyorum lise olduğunu düşünmüyorum.

İki farklı ülkede iki farklı üniversite bitirmek sizin vizyonunuzu ne şekilde değiştirdi?

Çok şey kattığı kesin. Bir kere bence yurt dışı tecrübesi çok önemli diye düşünüyorum ben. Başka bir kültürde bir okul okumak çok önemli çünkü onların sistemi de farklı o yüzden çok faydaları olduğuna inanıyorum bana. İyi ki öyle yapmışım.

EMRE OTO

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Emre Oto, 34 yaşındayım, Ankara'da doğdum ve büyüdüm. 2001 yılında ODTÜ Kolejinin birincilikle bitirdim. 2005 yılında ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliğinden mezun oldum ve hemen sonrasında Amerika'da Stanford Üniversitesi'ne yüksek lisans eğitimi için gittim. Stanford'dan 2007 yılında Elektrik Mühendisliği dalında, 2008 yılında da İşletme Bilimi ve Mühendisliği dalında yüksek lisans derecelerimi aldım.

Kısa bir süre Silikon Vadisi'nde bir

finans yazılımı şirketinde analist olarak çalıştıktan sonra Türkiye'ye döndüm. Hemen sonrasında, ODTÜ Kolejinin ve ODTÜ'den 25 yıllık dostum Deniz Katırcıoğlu-Öztürk ile birlikte Ankara Hacettepe Teknokent'te Medical Information Technology Solutions (MITS) isimli şirketi kurduk. Bomboş bir ofiste iki kişi başladığımız macera, kısa sürede 20 kişilik bir operasyona dönüştü. MITS'te geliştirdiğimiz online yazılım ile Türkiye'nin tıp alanındaki ilk e-kongresini, ilk sanal kariyer fuarını gerçekleştirdik, projelerimizle binlerce kullanıcıya ulaştık. Hızla Türkiye'de online sürekli tıp eğitimi çözümlerinde öncü olduk ve sektörde pazar lideri haline geldik. Pfizer, GlaxoSmith-Kline, Novartis, Bayer, AstraZeneca, Abdi İbrahim gibi Türkiye'nin en önde gelen neredeyse tüm ilaç şirketlerine, Almanya'da Bayer'e, Dubai'de Mundipharma'ya büyük e-öğrenme ve e-pazarlama platformları sattık. Sattığımız projeler birçok ulusal ve uluslararası ödüle layık görüldü. Bunların yanı sıra Türkiye'nin sağlık bilişimi alanındaki ilk ve en büyük veri madenciliği projelerinden birini Avrupa Birliği'nin desteğiyle gerçekleştirdik. Birçok ulusal ve uluslararası araştırma projesini yine MITS'te tamamladık. Steth.ai isimli yapay zeka tabanlı "akıllı stetoskop" projemiz dünyanın en ünlü bioinovasyon inkübatörlerinden biri olan ve San Francisco'da yer alan IndieBio'ya kabul edildi, hem IndieBio'dan hem de başka Avrupa fonlarından ciddi yatırım teklifleri aldı. MITS'i Deniz ile birlikte büyütüp geliştirirken bir yandan da öncelikle Boğaziçi Üniversitesi Mühendislik Fakültesinde, sonrasında da Bilkent Üniversitesinde, "Teknoloji Girişimciliği" konusunda lisans ve MBA seviyesinde, içeriğini o zamanlar sadece Silikon Vadisi'nde bilinen ve yeni yeni popüler olmaya başlayan Lean Startup (Yalın Girişimcilik) Metodolojisine dayandırdığım ve kendi tasarladığım dersleri verdim.

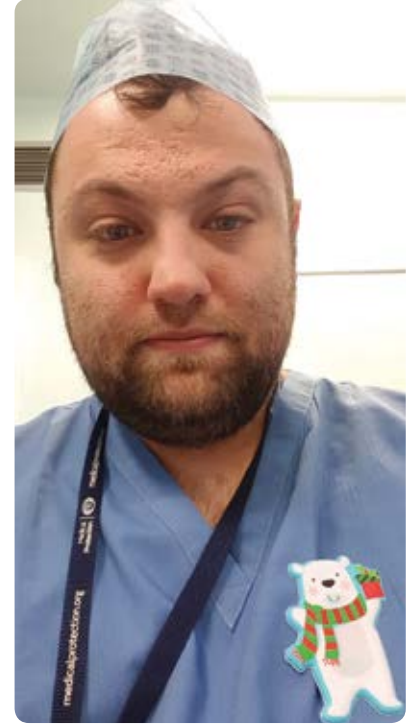
Stanford'dayken gerçek inovasyonun her zaman disip-

linlerin kesişiminde olduğunu, multidisipliner yaklaşımın dünyayı değiştiren araştırmaları gerçekleştirmekte ve inovasyonları ortaya çıkarmakta ne kadar önemli olduğunu gördüm. MITS'i büyütüp geliştirirken doktor olmadığım takdirde, sadece mühendislik tabanı ile sağlık sektöründe teknoloji geliştirmekte, yeni fikirler üretmekte geri kalacağımı fark ettim. Bunun üzerine bir yandan MITS'te çalışırken, bir yandan da İrlanda'da tıp fakültesine giriş sınavlarına hazırlandım ve 2013 yılında Royal College of Surgeons in Ireland'a (RCSI) kabul edildim. RCSI'dan mezun olduktan sonra İrlanda'da Trinity College Dublin'in eğitim hastanelerinde 1 yıl mezuniyet sonrası doktor olarak çalışarak İrlanda Cumhuriyeti ve Avrupa Birliği'nde bağımsız hekimlik lisansımı aldım. Hemen ardından İrlanda'nın ulusal Anesteziyoloji uzmanlık programına kabul edilen ülke çapındaki 40 doktordan biri ve tek yabancı doktor oldum.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Gerçekten çok sevindim ve gururlandım. Benimle aynı lisede okuyan, hayalleri olan, önünde pırıl pırıl bir gelecek olan genç arkadaşlarım ile neler paylaşabileceğimi düşündüm. Bugün tekrar lisede olsam farklı ne yapardım diye kendi içimde bir değerlendirme yaptım. Umarım benim hikayem bu yazıyı okuyan genç arkadaşlarıma farklı bir bakış açısı kazandırır.

Mühendislikten hekimliğe uzanan bir kariyer hikayeniz var. Mesleki anlamda bu değişimi yapmaya nasıl karar verdiniz ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

28 yaşında tıp fakültesine başlamak aslında mesleki bir değişim değil, daha ziyade, mevcut yaptığım işi, yani medikal teknoloji geliştirme işini daha iyi, uzun vadede daha sürdürülebilir yapabilmek için kendime yaptığım bir yatırımdı. Tıp alanında inovasyon ihtiyaçlarını görebilmek için klinik pratiğin içinde olmaya mutlaka ihtiyaç var. Türkiye'de benim izlediğim yol bazen garipsenebiliyor ancak Amerika'da mühendislerin sonradan doktor olmaları, doktor olan mühendislerin ürünler geliştirmeleri, şirketler kurmaları, bunları satmaları yıllardır alışılabilir olaylar. Ben aynı zamanda hastanede olmayı, hastalarla ilgilenmeyi, onların hayatlarına dokunmayı, tıp bilimini, klinik prosedürleri de çok seviyorum.

Tıp doktoru olmayan kişilerin tıp alanı ile ilgili hayal ettikleri bazı proje fikirlerini dinlediğimde, teknolojiye ne kadar hakim olsalar da hayal ettikleri ürün ve hizmetlerin pratikte kullanım senaryoları konusunda bazen gerçekçi olamadıklarını fark ediyorum. Tam tersi, mühendislik eğitiminden geçmemiş doktorlar da hayal ettikleri çözümlerin nasıl gerçekleştirilebileceğini bazen tam kestiremeyebiliyorlar. Bu tür durumlar ile karşılaştığımda doğru yolda ilerlediğimi anlıyorum. Yine kariyerim açısından doğru yolda olduğumu İngiltere Kraliyet Anesteziyologlar Akademisinin sınavlarına hazırlanırken Liverpool'da gittiğim bir kursta anladım. Aynı çalışma grubunda olduğumuz diğer İngiliz doktorlar klinik açıdan benden daha bilgili ve tecrübeliydi ama sınavlarda sorulan fotoelektrik efekti, lazerler gibi konuları kolay anlamıyorlardı. Hatta aralarında bazı temel matematik formüllerini bile uygulamakta zorlananlar vardı. Yine o zaman da acılı bir yoldan geçmek pahasına da olsa doğru bir şey yaptığıma karar verdim.

Kariyer hayatı boyunca en çok zorlandığınız alan/durum/bilgi nelerdi? Başladığınız eğitim-öğrenim yolculuğunda vazgeçmek istediğiniz zamanlar oldu mu?

Kariyerimde en çok zorlandığım alan sanırım MITS'in ilk yıllarında müşterilerimizi memnun edebilmek ve müşteri ilişkilerini yönetebilmektir. Dünyadaki en zor ve en önemli işlerden bir tanesi insanların ya da ticaret özelinde müşterilerin algılarını yönetebilmek. Aynı zorluk hastanede hastaların aldıkları sağlık hizmetlerinden ve tedavilerinden beklentilerini yönetebilmekte de ortaya çıkabiliyor. Amerikalıların sık kullandığı "Algı gerçekliktir." (Perception is reality) sözü bence çok doğru. Satıştan sonra müşterileri mutlu tutabilmek, satış yapabilmekten çok daha zor öğ-

renilen bir yetenek.

Eğitim-öğretim hayatımda en çok zorlandığım zaman herhalde İrlanda'da tıp fakültesine girebilmek için olan sınava çalıştığım dönemdi. O dönem, 28 yaşındayken GAMSAT denilen tıp fakültesine giriş sınavını geçebilmek için sıfırdan üniversite seviyesinde organik kimya, genetik, moleküler biyoloji gibi konuları öğrenmek zorunda kaldım. Bunları sınavı yapabilecek kadar öğrenmeye uğraşırken bir yandan MITS'te çalışıyor, bir yandan da Bilkent'te ders veriyordum. İnsanoğlu, Freud'un "Pleasure Principle"ında açıkladığı gibi her zaman elemenden kaçıp mutluluğa yönelmeye çalışıyor. Dolayısı ile

pes etmek, vazgeçmek her zaman en kolay ve akla gelen ilk tepki. Önemli olan uğruna çaba gösterilen şeyi çok istemek ve onun her mücadeleye değer olduğuna inanmak. İnsanoğlunun müthiş bir adaptasyon yeteneği var; yeterince istediği ve yeterince çalıştığı sürece herkes, her engeli aşabilir.

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hala dostluklarınız devam ediyor mu?

Yıllar içerisinde maalesef hepimiz dünyanın farklı yerlerine dağıldık. Ben öncelikle 3,5 yıl Kaliforniya'da, sonrasında da 5,5 yılı aşkın bir süre İrlanda'da yaşadım. Yurt dışında bu kadar uzun süre yaşayınca bir şekilde yakın iletişimi devam ettirmek çok kolay olmuyor. Zamanla herkes kendi hayat mücadelesine d alıyor, sevdiğine yeterince zaman ayıramamaya başlıyor. Yine de birkaç yakın dostumla hala temasımız sürüyor. İlkokuldan bu yana birlikte okuduğum dostlarımla evliliklerine, çocuklarının doğumuna, hayat yolculuklarına tanık olmak beni duygulandırıyor.

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Şu anda ilk planım tıpta uzmanlık eğitimimi bitirmek. Paralelinde ve sonrasında da her zaman kliniğin içerisinde kalarak tıpta farklı ihtiyaçları gören, bu ihtiyaçlara teknolojik, inovatif çözümler üreten bir tıp doktoru ve mühendis olarak çalışmayı hedefliyorum. Tabii ki kariyer, hayatın yalnızca bir bölümü. En önemlisi sağlıklı kalabilmeyi ve yaşadığım her andan mutlu olabilmeyi başarabilmek. Mutlu olabilmeyi ertelememek ve mutluluğu gelecek hedeflerine bağlamamak gerekiyor (bu sonuncuyu 33 yaşında eşimden öğrendim, dolayısı ile öğrenmenin yaşı yok).

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

İnsan sadece tutkuyla sevdiği bir işte başarılı olabilir. Meslek olarak ne yapmak istediğinize aklınızla değil, kalbinizle karar verin çünkü sadece kalbinizle seçtiğiniz işte başarılı olabileceğiniz şansınız var. Takip eden, ortama uyum sağlayan değil, takip edilen olun. Sürüden ayrılin (kurt kapmayacaktır, o atalarımızın dar görüşlülüğü). Eğitim süreklidir; öğrenmeyi, keşfetmeyi, soru sormayı, sorgulamayı asla bırakmayın. Öğrenmeye her zaman açık olun, ön yargılı ve sabit fikirli olmayın. Bu dünyada herkesten öğrenecek bir şeyimiz var. Socrates'in dediği gibi "Sorgulanmamış bir hayat, yaşamaya değer değildir." (The unexamined life, is not worth living).

Bu söyleyeceğimi Boğaziçi ve Bilkent'te öğrencilerime de dönemin son dersinde söyledim: "Ancak etrafınızda bulunan insanlar kadar değerlisiniz." Dolayısı ile çevrenizi her zaman çalışkan, dürüst, iyi niyetli, sorumluluk sahibi, pozitif, hayalleri olan insanlarla donatın. Bir gün "Ben hayatta doğru yerde miyim?" diye sorarsanız, çevrenizdeki insanlara bakın, doğru cevabı orada bulacaksınız. Son olarak Amerika'da okurken kaldığım odada musluğumu tamir etmeye gelen bir tesisatçının dediği gibi, "In life, if you want the right things for the right reasons, they will surely happen.", yani "Doğru şeyleri doğru sebepler için isterseniz, istedikleriniz mutlaka gerçekleşecektir."

EMRE DEMİRBAĞ

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Ben, ODTÜ Kolejinin ilk mezun grubunun bir üyesi Emre Demirbağ, 1997 yılında liseyi bitirdim. 2002 yılında Ankara Üniversite Fen Fakültesi Matematik Bölümünü bitirdikten sonra meslek hayatıma başladım ve 2013'ten beri de ODTÜ Kolejinde, mezun olduğum okulda, bu gururu taşıyarak, Matematik öğretmeni olarak görev yapıyorum.

Mezun olduğunuz okulda şu an öğretmen olarak görev yapmak size neler hissettiriyor?

Gerçekten farklı bir duygu. Beni okutan hocalarımla birlikte çalışmak, ara sıra onlarla eskilerden konuşmak çok güzel. Handan Hocamın, Erkoç Hocamın hala çocuklarıymışım gibi sarılmaları, Sertaç Hocamın öğrencilerine benimle anılarını anlatması, Mehmet Bilgiç ve Can Koç ile eskilerden konuşmak ve bunların hepsinin iş ortamı olarak tanımlandığı bir yerde olması, hepsi çok farklı, güzel şeyler. Özellikle eski binamızda çalışırken o sınıflarda ders anlatmak, koridorlarda nöbet tutmak da çok hoş bir duyguydu. O binada ara sıra anılara daldığım olurdu.

Lise yıllarınızda ODTÜ Kolejinde gerçekleştirilen etkinliklere katıldınız mı? Katıldıysanız size nasıl faydaları olduğunu düşünüyorsunuz?

Bizim zamanımızda tabii ki bu kadar çeşitli alanda etkinliği olan bir okul değildik. Öğrenci sayımız da tahmin edersiniz ki daha düşüktü. Belki bu yüzden olsa gerek dünyanın en kötü seslerinden birine sahip olmama rağmen kendime okul korosunda yer bulabilmişim. Şimdi olsa elemelerine bile katılamazdım herhalde. Neyse ki koro maceram çok uzun sürmedi. Erkoç Hoca Lise Korosunu yönetmeye başlayınca beni korodan atmıştı! Ama onu kesinlikle suçlayamam, atmaması mucize olurdu :)

Kolej yıllarında unutamadığınız bir anınızdan bahseder misiniz?

Aklıma gelenler beni gülümsetiyor. Çok fazla anım var ve hepsini anlatmak istesem bu satırlar yetmez.

ODTÜ Kolejinde sizi geliştirdiğine inandığınız alışkanlıklar kazandınız mı?

Hepsini saymak zor ama en çok merak duygumu beslediğini, yeni ilgi alanları keşfetmemi sağladığını söyleyebilirim. Hala görüştüğümüz lise arkadaşlarımda da gözlemlediğim bir şeydir bu. Yeni meraklar, bir alanla ilgilenip onu dibine kadar araştırmak, onu iyi bir şekilde yapmaya çalışmak neredeyse hepimizde hala var olan bir durum. O zamanki öğretmenlerimizle kaset, CD değiş tokuşu yapmamız, okuduğumuz kitapları paylaşmamız ve hatta futbol oynamamız sanırım bu bilgi, fikir alışverişi için uygun ortamı sağlamıştı. Bu güzel röportaj için teşekkür ederim.

ESİN EFE

ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Aslında uluslararası ilişkiler alanında ilk tecrübem ODTÜ'deki Model United Nations aktivitesiyle oldu. Birleşmiş Milletler sistemi, güncel konular/sorunlar ve bunların dünya sahnesinde nasıl tartışılıp çözülmeye çalışıldığını görme fırsatım oldu. Katıldığımız konferanslar da lise dönemimin en değerli tecrübelerinden biriydi. Bu şekilde bu alana ilgim olduğunu anladım ve kariyerimin de bu yönde olmasını istediğimi fark ettim. Lisans ve yüksek lisansta bölüm tercihlerimi bu doğrultuda yaptım.

ODTÜ Kolejinde sizi geliştirdiğine inandığınız alışkanlıklar kazandınız mı?

İyi bir eğitimin yanı sıra ODTÜ Kolejinde en çok aklımda kalan öğretmenlerin ve yönetimin öğrencilere destek olduğudur. Bu ortam sayesinde kendine güvenen, azimli bireyler olarak hayata atıldık ve sonraki başarımızın temelleri tabii ki kolej döneminde atıldı.

Ekonominin merkezinde yer alan çalışmalar yapmak size neler hissettiriyor?

Önemli konular ve dünyada farklı sektörlerin yönünü etkileyecek projeler üzerine çalışıyor olmak tabii ki çok tatmin edici. Sadece para veya kariyer kovalamak yerine aynı zamanda gelecek için faydalı olabilecek şeyler yapmak, çalışma hayatına daha fazla anlam katıyor.

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Esin Efe, 2007 yılında ODTÜ Kolejinde mezun oldum. Daha sonra üniversiteye Amerika'da devam ettim. Siyasal Bilgiler okudum ve yüksek lisansımı da uluslararası ilişkiler üzerine yaptım. 2013'te yüksek lisansı bitirdikten sonra Türkiye'ye dönerek beş sene Suriye'ye yardım gönderen bir Amerikan kuruluşunda çalıştım. Şimdi ise İsviçre'nin Cenevre şehrinde Dünya Ekonomik Forumu'nda çalışıyorum.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Öğretmenlerimin hâlâ bizleri hatırlamasına çok sevindim ve bu proje için beni düşünmüş olmaları beni çok mutlu etti :)

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hala dostluklarınız devam ediyor mu?

Evet, bazıları aktif olarak devam ediyor ve çoğumuz sosyal medya sayesinde birbirimizden haberdarız.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Üniversite seçimlerini (hem üniversite hem bölüm olarak) ciddiye almalarını ve iyice düşünerek yapmalarını tavsiye ederim. Çünkü bu dönemde yapılan seçimler hayatınıza büyük ölçüde yön veriyor. Ayrıca bence üniversite döneminde mutlaka bir dönem veya bir sene bir değişim programıyla yurt dışında okumalılar. Hiçbir şey seyahat etmenin ve farklı kültürlerde yaşama tecrübesinin yerini tutmuyor. Yeni, beklenmedik yerlere gitsinler, daha önce denemedikleri şeyler denesinler. Etrafta kabul gören ve herkesin yaptığından farklı şeyler yapsınlar :) Son olarak eğer eğitim ve kariyer seçimi üzerine sormak istedikleri soruları varsa kendilerinden önce mezun olan abi ve ablaları ile iletişime geçip sormaya çekinmesinler. Bizim tecrübelerimiz sonraki nesillere faydalı olabilirse ne mutlu bize :)

GİZEM GRÜNBERG

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Gizem Grünberg, ODTÜ Geliştirme Vakfı Okullarından 2011 yılında mezun oldum. Şu anda Manchester Üniversitesinde Türkiye'deki doğa koruma politikaları üzerine doktora yapıyorum.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Artık fazla sözü edilmese de öğrenme eylemi ve bu süreçte harcadığınız emek (derste veya başka herhangi bir bağlamda) hala yüce ve çok değerli. Dahası, başka herhangi bir okuldan çok öğrendikleriniz üzerine düşünmeniz istenecek sizden. Bunu azımsamayın. Küçük görmeyin. Ne zaman, nasıl işinize yarayacağını sorgulamayın. Kontrolünüz dışında olan birçok şeyin aksine, öğrenme dürtünüzü ve azminizi besleyebilir, büyütebilir ve geliştirebilirsiniz. Dünyaya, insana ve evrene karşı olan merakınızı canlı tutmanın (ve dolayısıyla kendinizi de) tek yolu öğrenmekten geçer.

ODTÜ Kolejinde düzenlenen sanatsal ve kültürel faaliyetlerin

hayatınıza katkılarını hissediyor musunuz?

Okulda katıldığım sanatsal ve kültürel etkinlikler, hayatıma güzel anılar, arkadaşlıklar, yetenekler, ilgi alanları ve kendimi akademik hayatımın dışında ve ötesinde ifade edebilme olasılıkları getirdi. Ancak yine de ülkemiz koşullarının ve üniversite kaygısının bu etkinliklerin alanını giderek kısıtladığını gözlemlemekten üzüntü duyuyordum, umarım bu durum değişmiştir.

Kariyerinizi seçmenizde ne gibi faktörler rol aldı, kariyerinizi seçerken nelere dikkat ettiniz?

Lisede matematik-fen öğrencisi olmama rağmen yer aldığım MUN Kulübünün de etkisiyle üniversitede Uluslararası İlişkiler okudum. Şu anda alanım biraz değişmiş de olsa, eğitimim boyunca bir sosyal bilim öğrencisi olmaktan, derslerimden, okuduğum ve yazdığım makalelerden, yaptığım tartışmalardan büyük keyif aldım. Bir akademisyen olarak bunları yapmayı hayatım boyunca sürdürebilecek olmam bu kariyeri seçmemde önemli bir rol oynadı. Ancak bunu yapabilecek duygusal ve zihinsel güce sahip olup olmadığımı da sık sık sorguladım çünkü gerçekten birçok açıdan çok zor bir kariyer. Bu noktada da seçtiğim kariyeri bir amaç olarak değil, esas amacım olan küresel düzenin adaletsizliğini ve doğurduğu sonuçları açıklamaya, duyurmaya ve değiştirmeye yönelik bir araç olarak görmem tercihim kolaylaştırdı ve perçinledi.

İPEK AKÇALI

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Benim adım İpek Akçali. 21 yaşında müzik terapisi okumak için New York'a taşındım. Şu anda üç farklı işte çalışıyorum. İlki bir kreşte, 4-8 aylık bebeklerle. İkincisi 12 yaşındaki engelli bir öğrenciyle bire bir çalışıyorum ve üçüncüsü de farklı dokuz öğrenciye gitar dersleri veriyorum.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Kendimi bildim bileli insanlarla çalışmak istediğim kesindi. İnsanlarla çalışmanın beni ne kadar mutlu ettiğini bildiğim için bu alanda doğru yolda ilerlediğimi anladım.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Klasik gitar solisti olmak istiyordum ama şimdi öğrencilerimle çalışmak bana ayrı bir mutluluk katıyor.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

En cazip yanı insanlarla kurduğum ilişkiler. Bu her şeye bedel. Benimle geçirdikleri zamanı değerli kılmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Zorlayan yanı ise bazen fiziksel olarak çok yorulduğumu hissediyorum.

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Şu anda kesin bir planım yok ama insanlarla çalışmaya devam edeceğim. Müzikle insanların ruhlarına dokunabildiğim ve müziğin evrensel bir yanının olduğunu hissettiğim sürece bu yolda devam edeceğim.

IRMAK KESKİN

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhaba, ben Irmak Keskin. 2009 yılında ODTÜ Kolejinde mezun olup Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde Sanat Tarihi okumaya başladım. Gender Studies, Queer, toplumsal cinsiyet, kent, çevre, doğa bağlamında pek çok konu üzerine düşündüm ve emek verdim. Festival prodüksiyonu yapıyorum 8 yıldır. Yapımcılığını üstlendiğim kısa filmler var. Online gazete ve dergilere yazıyorum. Kedi ebeveyniyim.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Biz 20. yıl mezunlarıydık. Mezun olalı ve gerçekliğe, dünyaya adım atalı kocaman bir 10 yıl olduğuydu yüzleştim. ODTÜ Koleji çok güvenli bir alandı. Mezun olup dışarıya adım atmak ve gerçek dünyayla yüzleşmek zordu sanırım biraz. Konfor alanınızdan çıkıp ben tabii ailemden de ayrıldığım için yepyeni onlarca sorumlulukla baş başa kalıyorsunuz. Tüm o zaman içinde neler olduğunu düşündüm bir. Gelebilecek sorular biraz korkuttu, en makul nasıl cevap verebileceğim üzerine düşünmeye başladım, kendimden bahsetme konusunda da pek iyi olmadığım için sanırım. Biraz o zamanları, biraz sonrasını düşünüp yüklerle, ağır-

lıklarla, yüzleşip “bak bunu da yapmışım” dedirtti. Bir de fotoğraf istenince tabii o zamanlara gidip anılar anılar, arkadan melankolik şarkılarla akmadı değil zaman tabii.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Lise zamanlarında hep organizasyonlarda yer alırdım. Tiyatro, Sinema, Fotoğrafçılık Kulüpleri vs ile çalışıyorduk, ICA gibi büyük toplantılara gidiyorduk ve toplantıların etkin birer parçası oluyorduk. Martı diye bir dergi/fanzin çıkarmaya başlamıştık. O zaman bu zaman organizasyondan başka yapmayı bildiğim ve öğrendiğim bir şey olmadı sanırım. 2011 yılında If Uluslararası Film Festivali'nin gönüllü başvurusunu gördüm ve zaten neredeyse ilk yıllarımdan itibaren takip ettiğim ve sevdiğim bir festivaldi, hemen başvurduğum, böylece başlamış oldu macera. Sonraki sene if'te prodüksiyon asistanlığı, İKSV İstanbul Film Festivali, İstanbul Tiyatro Festivali, derken Queer Fest, Suç ve Ceza UAFF, Boğaziçi UAFF... diyerek çoğalarak gittiler. Prodüksiyon olarak başlayıp mekan sorumlusu, koordinatör gibi bir dünya title ile devam ediyor yol. Sahada gerçekleşen her şey kısacası... Film yapımcılığı yanlışlıkla oldu aslında biraz, etrafınızda ister istemez yönetmenler oluyor, bir gün bir arkadaşım “Böyle böyle proje var, el atar mısınız?” diye sordu. Daha önce çalışmaktan keyif aldığım biri olunca da “Hadi yapalım!” dedim ve başladık. Yazmak da biraz Tezer Özlü'nün deyimleriyle “yaşamak için”... Hiç sinema, organi-

zasyon ve yazarlık dışında bir şey yapabilir miyim diye bile düşünmedim, bunlar da zaten zaman içinde hep bir birine harmanlandı. “Doğru” yol mu bilmem, ama “Two roads diverged in a wood, and I—I took the one less traveled by, And that has made all the difference.”

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hala dostluklarınız devam ediyor mu?

Tabii ki de edenler de var etmeyenler de. Farklı bir şehre hemen gitmiş olmak bazı ilişkileri koparabiliyor ama genel olarak sosyal medya sayesinde

artık pek fark etmeyebiliyor da mesafeler. O ilişkiler de zaman içinde başkalaşüyor, iş paylaştıklarınız, eskiyi yad ettikleriniz, destek verdikleriniz ve aldıklarınız... Çocukluğunuzun birlikte geçtiği insanlardan kolay kopulmuyor ama sanırım, birlikte büyüdüğünüz sonuçta, bir tür seçilmiş aileniz oluyorlar bir yerden sonra.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Prodüksiyon çok eril bir alan, genel olarak erkek egemen. Artık biraz daha kırılmaya başladı tabii bu, özellikle alanda kalmak için mücadele eden ve sabır gösterenler sayesinde ama gene de argoları, iç dinamikleri genel olarak böyle. Tabii elinizi kirletmekten korkmayıp makinelerle, yükseklerle, kablolarla da çok iç içe olmanız gerekiyor. Çok uzun saatler çalışıyorsunuz haliyle. Her zaman insana dair sorunlarla uğraşmak da cabası ama işte bunu seviyorsanız çok keyifli. Sinema, bağımsız filmler alanında Türkiye’de fonlanması çok zor bir alan, gösterim alanlarınız çok kısıtlı, her geçen gün festivaller artsa da yeni başlayan birinin kendine alan açması oldukça yıpratıcı bir süreç olabiliyor. Yapmak istediğiniz şey buyusa bir şekilde yolunuzu buluyorsunuz. Biraz direnmek ve üretmeye devam etmek ve yaptığınız şeye inanmak gerekiyor.

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Hiçbir zaman plan yapan, disiplinli bir insan olmadım. Hayatımda her zaman bir şeyler ortaya çıktı, bazen savruldu, bazen hayallerim gerçekleşti. Zaman zaman savrulsa da hayatın akışı devam etti. Bu şekilde de devam edeceğimi düşünüyorum. Özü, kişisel ilkeleri, etik değerleri, sizin için önemli şeyleri hatırlayıp yapmak istediğiniz şeyleri yaptığınız sürece yolunu buluyor hayat bir şekilde sanırım. Öğrenecek çok şey var, her olasılığa açık kapılar her zaman.

LALE ŞIVGIN

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Lale Şıvgın, Ankara doğumluyum. İlkokul ortaokul ve liseyi ODTÜ Kolejinde okudum. Üstelik hem ilkokul ve ortaokul hem de lisenin ilk mezunları arasında yer aldım. 1997 yılında ODTÜ GVO Lisesinden mezun olduktan sonra üniversite eğitimime Bilkent Üniversitesi İletişim ve Tasarım Bölümünde devam ettim. Buradan mezun olduktan sonra Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde yüksek lisansımı yaptım. Harvard Üniversitesinde "21. Yüzyılda Liderlik" programını tamamladım. Doktora derecemi Ankara Üniversitesi İnkılâp Tarihi Enstitüsünden aldım. Henüz üniversite öğrencisiyken, çeşitli TV programlarında çalışmaya başladım. 2001 yılında başladığım gazetecilik- televizyon yayıncılığı kariyerimde çeşitli televizyon kanalları ve gazetelerde görev yaptım. ATV ve TRT gibi kanallarda çeşitli programlarda yapım asistanlığı ile başlayan medya deneyimimde, SKYTURK, Habertürk TV, ART, Bloomberg HT, TV5 ve Kanal B gibi televizyon kanallarında yapımcılık, editörlük, muhabirlik, sunuculuk ve yorumculuğun yanı sıra, ana haber spikerliği ve program departmanı koordinatörlüğü gibi görevler üstlendim. Yurt içi ve yurt dışından pek çok canlı yayın gerçekleştirdim. Siyasi ve aktüel programlara ek olarak dış politika, teknoloji, eğitim ve kültür sanat programları da hazırlayıp sundum. Ayrıca belgeseller ve tartışma programlarının da yapımcılığına ve sunuculuğuna imza attım. Tercüman, Akşam, Güneş, Yeniçağ ve Hürriyet gazeteleri ile çeşitli internet portalları ve dergilerde haber, söyleşi, dizi ve köşe yazılarım yayınlandı. Avrupa Komisyonu tarafından Brüksel'de düzenlenen AB eğitim programını ve Reuters'in düzenlediği Televizyon Haberciliği eğitim programını başarıyla tamamladım. Uluslararası Türk Kültürü Teşkilatı (TÜRKSOY) ve Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu gibi uluslararası kuruluşların iletişim faaliyetlerini yürüttüm. Çeşitli AB projelerinde iletişim uzmanı olarak görev aldım. Kariyerimi Başkent Üniversitesi İletişim Fakültesinde öğretim üyesi olarak sürdürüyorum. 2016 yılında yardımcı doçentlik unvanını aldım. Ayrıca Ankara Stratejik Araştırmalar Vakfının Yönetim Kurulu Başkanlığını yürütüyorum. Çeşitli üniversiteler ve kurumlara iletişim, sosyal medya, habercilik ve liderlik gibi alanlarda eğitimler veriyorum.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Medya ve iletişim alanı çok dinamik ve yeniliklere açık bir alan. Yeni çıkan bir teknoloji çok kısa bir süre içinde eskimiş sayılıyor. Haber sektörü de aynı şekilde çok hızlı değişen bir gündeme sahip. Bu dinamizmi yakalamak için hızlı koşmak gerekiyor. Ben bu tempoyu seviyorum. Hem sektörün içinde kalıp hem de işin akademik kısmında yer almak benim için çok daha besleyici oluyor. Bir yandan TV programları üretmeye devam ediyorum, uluslararası kuruluşlara iletişim danış-

manlığı veriyorum, diğer yandan sektördeki birikimimi ve en güncel gelişmeleri üniversitede öğrencilerimle paylaşabiliyorum. Ayrıca akademisyenlik ve üniversitede hocalık yapmak da zihnimin taze kalmasını sağlıyor. Pek çok konuya hem bir gazeteci hem de bir akademisyen gözüyle bakabiliyorum. İkisinin de ortak noktası merak duygusunun olması ve bu duygunun bir gereği olarak araştırmacı olmak. Araştırmanın, öğrenmenin en büyük zenginlik olduğunu düşünüyorum. Çalıştığım her iki alan - medya ve akademi - buna çok elverişli. Ayrıca hem üniversite hem de medya toplumun sorunlu alanlarına dokunabilen, hatta çözüm üretebilen yerler. Kitle iletişim araçları pek çok konuda farkındalığı artırabilmek için paha biçilemez bir mecra. Örneğin bu yıl Habertürk için hazırladığımız "Hepsi Gerçek" isimli program, mültecilere odaklanan bir programdı. Üniversitede kadın sorunlarından, medyanın sorunlarına kadar geniş bir çerçevede çözüm arayışları için akademik faaliyetler düzenliyoruz. Her iki alanda da içinde yaşadığımız topluma değer katmaya ve sorunlara çözümler bulmaya çalışıyoruz aslında.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Lisede de ülke ve dünya meseleleriyle yakından ilgiliydim. Siyasi ve toplumsal gelişmeleri yakından takip eder, günlük gazeteleri düzenli okur, haberleri kaçırmazdım. Siyaset bilimi, iletişim ya da uluslararası ilişkiler alanlarında eğitim almak istiyordum. Lisansta iletişim, yüksek lisansta ise uluslararası ilişkiler okuyarak hayalimi gerçekleştirdiğimi söyleyebilirim. Sonra da tarih doktorası yaptım. Gazetecilik ve televizyonculuk yapmak, tüm bu ilgi alanlarımı birleştirdi. Her gün canlı yayınlarla ülke ve dünya meselelerini uzmanlarla tartışma şansı yakaladım. İç ve dış politikaya dair yüzlerce program yaptım. Golan gibi uluslararası çatışma bölgelerine gidip belgeseller hazırladım. AB ile müzakerelerin başlamasını Brüksel'de haberleştirdim. Suriye'den, ABD'den yayınlar gerçekleştirdim. İşgal edilen Karabağ'da topraklarını kaybedip kaçmak zorunda kalan "kaçkınlar"ın belgeselini yaptım. Evsiz, yersiz yurtsuz kalan göçmenlerin Azerbaycan'da tren vagonlarında sürdürdükleri zorlu yaşamları ekrana taşıdım. Henüz 20'li yaşlarda bu tür meseleleri yerinde izlemek ve gündeme taşıyabilmek büyük bir tecrübe oldu.

ODTÜ Kolejinde sizi geliştirdiğine inandığınız alışkanlıklar kazandınız mı?

ODTÜ Koleji açıldığında kampüs içinde küçük bir binadan ibaretti. Bu yapı öğrencileriyle, özellikle de ilk mezunlarıyla yani bizlerle büyüdü, gelişti. İlk mezunlar olarak ODTÜ Kolejinin en büyük referansı olduğumuzu düşünüyorum. Biz ilk mezunlar olarak biraz da kendi yolumuzu kendimiz bulduk. Önümüzde başka mezun yoktu. Okulun da bizden önce bir tecrübesi yoktu. Okulumun bana kazandırdığı en önemli şey hala devam eden arkadaşlıklarımıdır. İşin güzel tarafı artık çocuklarımız da arkadaş oldu. Bu günleri görmek gerçekten çok güzel.

MELİSA PAKER

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Melisa Aşkım Pakker. İlkokul 1.sınıftan lise sona kadar ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Okullarında eğitim gördüm. ODTÜ’de okuduğum süre boyunca o dönem ENKA Okulları ile birlikte yürütülen Uluslararası Bilinçlilik Ağı (International Chain of Awareness) projesinde Küresel Isınma Komitesinde yer aldım ve küresel ısınmaya karşı bilinçlendirme/önlem alma çalışmalarına dahil oldum. Ayrıca görme engelli akranlarımızın yaşadıklarını anlayabilmek ve anlatabilmek için onlarla gönüllü çalışmalarda yer alarak onların sesini duyurmaya çalıştım.

2010 yılında liseden mezun oldum ve Bilkent Üniversitesi Psikoloji Bölümünü kazandım ve %100 Üstün Başarı Bursu ile okudum. Lisans eğitimim sırasında bölümde yürütülen pek çok psikolojik araştırmada araştırma asistanı olarak yer aldım. 2014 yılında bölüm birincisi olarak mezun oldum ve Yaşlılık ve Karar Verme üzerine yazdığım lisans bitirme tezime Türk Psikologlar Derneği Genç Araştırmacılar Yarışmasında birincilik ödülü aldım.

Yine aynı yıl, Avrupa Birliği tarafından verilen Jean Monnet Bursunu Bilim ve Araştırma faslı kapsamında

kazanıp King’s College Londra’da klinik psikoloji uzmanlık eğitimine başladım. Uzmanlık eğitimim sırasında Londra Lambeth Akıl Hastanesinde asistan psikolog olarak çalıştım ve psikiyatri kapalı servislerinde yatan hastaların şiddete eğilimini azaltmak adına yürüttüğüm uzmanlık tezimi “Şiddeti Önleme Ulusal Politikası” kapsamında tamamladım.

Uzmanlığımı tamamladıktan sonra Türkiye’ye dönüş yaparak Madalyon Psikiyatri Merkezinde klinik psikolog ve eğitim sorumlusu olarak görev aldım. Aynı dönemde Bilkent Üniversitesi Psikoloji Bölümünde son sınıf öğrencilerine ders verdim. Şu anda Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Klinik Psikoloji Doktora Programında doktora tez çalışmamı sürdürmekte ve Güven Sağlık Grubu Çayyolu Sağlıklı Yaşam Kampüsünde klinik psikolog olarak görev almaktayım.

Lisede edindiğiniz hangi tecrübeler, mesleğe ulaşma yolunda ve mesleğinizi gerçekleştirirken size nasıl katkı sağladı?

Lise eğitimim boyunca aldığım Psikoloji ve Felsefe derslerinin psikolojiye olan ilgimi keşfetme açısından oldukça

yardımları oldu. Ayrıca bu dersler lisans eğitimim boyunca aldığım temel psikoloji ve felsefe dersleri için temel oluşturdu. Lise eğitimi boyunca verilen İngilizce eğitimler sayesinde hazırlığı atlardım ve yine İngilizce derslerinde hazırlanan projeler sayesinde lisans eğitimim boyunca İngilizce olarak hazırladığım projeler ve yazdığım/okuduğum makalelerde dil açısından herhangi bir sıkıntı çekmedim. Kulüp etkinliklerine olan aşinalığım sayesinde lisans sırasında pek çok kulüpte gönüllü olarak yer aldım ve lisedeki deneyimler sayesinde işleyiş ve katılım açısından herhangi bir zorluk yaşamadım. Her şeyden öte ODTÜ Okullarının öğrencilerine aşılması olduğu dünya görüşü ve vizyoner yapısı sayesinde gerek eğitim hayatım gerekse de iş hayatım boyunca ileri görüşlülüğüm ile verilen görevleri rahatça yerine getirebildim.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Lisedeyken sahip olduğum hayalim psikolog olmaktı.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Çalıştığım alanın beni en çok cezbeden yanı insanlara yardımcı olabilmek; onlara yeni ve sağlıklı düşünce ve davranış yolları kazandırabilmek. Ancak bu sonucu elde edene kadar sıkıntıların ne olduğunu anlayabilmek, bu sıkıntıların altında yatan düşünce ve davranış sistemlerini bulabilmek zorlayıcı ve yorucu olabiliyor.

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Kısa vadeli gelecek planlarım arasında doktora programını bitirmek, uzun vadeli gelecek planlarım arasında ise beden ve zihin sağlığını birleştirebilmek adına yoga eğitmenliğini tamamlayıp yoga -psikoterapi merkezi açmak var.

LARA MELTEM BİLİKMEN

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba ben Lara Meltem Bilikmen. Herhalde şuradan başlamalıyım: Haziran 1997’de ODTÜ Kolejinden mezun oldum, Hacettepe’de Tercümanlık okudum, 2001-2005 arası ODTÜ Temel İngilizce Bölümünde okutmanlık yaptım, 2005-2011 arasında Fulbright Eğitim Komisyonunda eğitim danışmanlığı yaparak Amerika’da üniversite, yüksek lisans ya da doktora eğitimi almak isteyenlere yardımcı oldum, 2011’den beri de Bahçeşehir Üniversitesindeyim. Şu anda Tıp Fakültesinde uluslararası öğrenci alımı, tıp öğrencilerinin uluslararası staj ve gözlem organizasyonu ve uluslararası fakülte ve kuruluşlarla kurumsal ilişkileri yönetiyorum. Birkaç yıl önce Yüksek Öğretim Yönetimi master derslerini tamamladım, geçen yıl da Executive MBA yaptım. ‘Boş’ zamanlarımda İngilizce akademik makale düzeltiyor, çeviri yapıyor ve çocuk kitabı, sonra da genç kadınlara yönelik kitap yazma planları yapıyorum. Sosyoloji başta olmak üzere, çocuk gelişimi, eğitim, örgütsel davranış, antropoloji,

kadın çalışmaları, psikoloji ve yeni yeni felsefe alanlarında durmadan bir şeyler okuyorum. Bir de 2.5 yaşında bir kızım var.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

“Aman tanrım, ne ara 30 yıl oldu?” dedim içimden! Sonra “acaba bizden sonra neler değişmiş, neler ayın kalmıştır?” diye düşündüm.

Lise yıllarında ulusal veya uluslararası bilim yarışmalarına katıldınız mı? Bu yarışmalarda derece aldınız mı?

Herhalde bir onlara katılmadım desem yeridir. Tiyatro, çok sesli koro, izcilik ve voleybol takımı. Bunların hepsinde neredeyse ODTÜ Kolejindeki tüm eğitim hayatım boyunca her zaman vardım, hepsi bugün nasıl olmuş inanmasam da bir arada gayet güzel yürüyordu ve hepsinden ayrı keyif aldım, ayrı şeyler öğrendim.

ODTÜ Kolejinde sizi geliştirdiğine inandığınız alışkanlıklar kazandınız mı?

İnanın alışkanlık demek yetersiz olur. Daha geniş anlamıyla ODTÜ Kolejin bana kattıkları ya da öğrenmeme aracı oldukları olarak yanıtlayayım bu sorunuzu izin verirseniz. Hayata bakış açısı anlamında ODTÜ Kolej’in bana ciddi katkıları olmuştur yapısı ve kültürü sayesinde. Bu arada, bir ‘yapı’ ve ‘kültür’ den bahsediyorum ama anlatmak

istediğim şey aslında kurallar, duvarlar ya da müfredat değil. Bir kurumun kültürünü oradaki insanlar oluşturur, sürdürür veya değiştirir. O yüzden ben ODTÜ Koleji dedikçe, siz lütfen ‘öğretmenlerim ve onlarla öğrencilerin toplamının oluşturduğu, parçalarının toplamından fazla olan bütün’ olarak anlayın. Sosyal aktivitelerimizin önemli bir kısmı spor ve kültürel faaliyetlerimiz sırasında öğretmenlerimizle oldu. Önümüzde hep iyi örnekler olarak vardılar ve arkadaşlarımızla olduğu kadar onlarla da anılarımız var, hepimizin. Onlar için bir grup öğrenci olmadık hiç. Her birimizi ayrı ayrı bilir, tanırlardı.

Benim en ağır basan faaliyetim, grubum ve ortamım voleybol takımıydı. Yedi yıl, haftada üç antrenman ve maçlarla koca bir aile gibiydi takım. Antrenörlerimiz sırasıyla Hüseyin, Nihal, Neslihan, Ahmet ve Funda Hocalarımız ile sosyal, kişisel çok şey paylaştık. Sonra Nihal Lider ile birlikte ortaokuldan itibaren yaptığım izcilikte planlama ve organizasyon nasıl yapılır, (ormanda/kampta/etkinlikte) koca bir gruba rehberlik nasıl edilir öğrenmeye başladım. Bir ışık görmüş olacak ki okul dışında liderlik kurslarına gönderdi beni ve birkaç arkadaşımı, sağolsun. Onun bize güveni sayesinde başımızdan çok daha büyük dev organizasyon işlerine giriştik küçük yaşta. Bireysel ilgi dedim; eğitim hayatım boyunca ilk ve tek olarak Meriç Hocam bir gün beni kenara çekip, İngilizcemi daha fazla geliştirmek konusunda beni motive edip bana yön gösterdi, elime Animal Farm kitabını tutuşturdu ve sınıf dışı ödev verdi, daha sınıflarca öğrencisi varken. Handan Hoca'nın kaç aşkı dinlediğini anlatmayayım ama klasik müzik dinlediği bir dersinde ‘her enstrümanı ayrı duymaya çalışın’ diye öğütlediğini hiç unutmadım. Bu çok değerli bir ‘duyuş’ açısı kattı, benim müziği tecrübe ediş şeklime. Erkoç Hoca, bir dolu kargayı alıp ‘hah’latıp ‘huh’latıp gayet güzel çok sesli bir koro haline getirdi, ben hala şarkılara back vokal yapar, İstiklal Marşı'nı kafamda diğer partiyonları ile duyarım. Arzu Hocamdan itibaren Türkçe öğretmenlerim törenlerde her tür görev verdikleri için topluluk önünde rahat konuşmayı öğrendim. Bunların hepsi bugünkü ‘ben’i oluşturan kilit parça, özellik ve beceriler; bu özelliklerden hiçbirini öğretmenlerim görüp de önümü açmış, bana fırsatlar vermiş olmasa kendim keşfedemez veya geliştiremezdim, en azından o kadar erken.

Tabii ki arkadaşlıklar kaldı bir de. Geçenlerde bir ilk mezunlar buluşması yaptık, kendimi evime dönmüş gibi hissettim. Yıllardır görmediğimiz arkadaşları dönüştükleri halleri ile tanıyıp gururlanmak ayrı keyifliydi, ancak kendini güvende hissedip ‘gardını’ tamamen düşürecek kadar rahat hissetmek bambaşka bir duygu.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

O kadar çeşitli şey yapıyorum ki üniversitedeki işimde bile, tam meslek diyemem sanırım. Zaten meslek adı altında kalıcı, tek bir kelimeye denk gelen bir tanım artık kalmadı bence. Özellikle şimdi sizler bizden de sık iş değiştirecek, varlığından bugün haberdar olmadığınız işler yapacaksınız. Belki ekonomik sistemde bazı değişiklikler olacak, Evrensel Temel Gelir gibi. Ben okudukça yaşantıma ve kariyerime daha farklı bir gözle bakmaya başladım aslında. Başarı tanımımı değiştirdim. Kimin hayatına olumlu bir şey kattım bugün yaptıklarımla, kimin kendine farklı bir gözle bakmasını sağladım, cinsiyet ayrımcılığı ve mizojini kavramlarını kaç genç insanın merak etmesini sağladım, neler öğrendim, yeni neleri merak etmeye başladım? Ben kendi adıma bunları yapabildiğim çeşitli işler yapmaktayım ilk sorunuza saydığım gibi. Tavsiye soracak olsanız da şöyle derim: Hayatın anlamı bence dönüşmek, öğrenmek ve en azından dokunabildiğin insanlara faydada bulunmak. Buna göre, bölüm veya meslek adından ziyade öncelikle merak ettiğiniz konunun peşinden giderseniz öğrenerek dönüşerek ilerlediğiniz kariyer yolunda bir bakmışsınız hiç tahmin etmediğiniz ya da önceden varlığından haberdar olmadığınız bir yere gelmişsiniz. Başka türlü bir hayat geriye dönüp bakınca yaşamaya değmez zaten bence. Ben daha salon olmadığı için bahçeye tebeşirle çizdiğimiz voleybol sahasında büyük mutlulukla dizlerimizi parçalarken uluslararası yüksek öğretim diye bir alan olacağını hayal edemezdim. Bilmem kısmen de olsa sorunuza yanıtladım mı?

Akademik yolculuğunuzda karşınıza çıkan engelleri nasıl aştınız?

Ben şanslıydım, çok engelle karşılaşmadım. Belki daha engelli yollar seçebilirdim ama bu çok uzun başka bir konu! Ama belki şöyle yanıtlayabilirim sizi: Bu yaşıma dek anlayabildiğim kadarıyla ister akademik ister profesyonel hayatta, karşımıza iki tür engel çıkar: Zor insanlar veya sistemsel zorluklar. Zor insanlarla baş etmek için önce kendinizi ve kendi önyargılarınızı iyi bilmeniz gerekir. Öncelikle siz durumu doğru okuyor musunuz, onu anlamak gerekir. Sonra karşınızdakinin davranışı altında yatan ne olabilir diye anlamaya çalışabilirsiniz ama anlayamayacağınızı da kabul etmeniz gerekebilir. Ve karşınızdakini aynı zamanda sizi bu durumla karşı karşıya bırakan unsurları, kültürel ve sosyal faktörler nedir diye anlamaya çalışabilirsiniz. Bu analizden sonra olası bir çözüm varsa, kendi değerlerinize uygun davranış hangisi ise onu seçerek yola devam edebilirsiniz. Eğer sorun sistemsel ise, sistemin devamlılığına katkıda bulunmak için siz neler yapıyorsunuz, diye önce kendinizi sorgulamak, bu katkıyı yapmayabilir misiniz veya sistemi değiştirmeye çalışabilir misiniz diye yollar aramak doğru yol olacaktır bence. İşte bu çok zordur. Ama mümkündür.

Son olarak sizlere çok teşekkür ederim, bana uzun zaman sonra güzel okul yıllarımı uzun uzun düşündürdüğünüz için. ODTÜ Kolejin, edindiğim dostlukların, oradaki anılarımın ve çoğunun başrol oyuncusu öğretmenlerimin kalbimde benim için çok önemli bir yeri var.

TOLGA CERRAH

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Tolga Cerrah, şu anda Hollanda'nın Eindhoven şehrinde yaşıyorum ve yazılım mühendisi olarak çalışıyorum. 2009 yılında ODTÜ Kolejinde mezun oldum. ODTÜ Kolejindeyken hem okul hem kulüp takımında basketbol oynuyordum. Aynı zamanda Türkiye Basketbol Milli Takımını hem yıldız hem genç kategorilerinde temsil etme şansını buldum. ODTÜ Kolejinde mezun olduktan sonra basketbol bursu ile Amerika'ya Radford Üniversitesine gittim. Burada bilgisayar bilimi okudum ve aynı zamanda üniversite ligi olan NCAA'ın birinci liginde oynadım. Radford Üniversitesinden mezun olduktan sonra bilgisayar bilimi üzerine yüksek lisans yapma kararı aldım ve Rochester Institute of Technology'ye geçtim. Oradan mezun olduktan sonra da Hollanda'ya taşındım ve o zamandan beri burada çalışıyorum.

ODTÜ Kolejinde mesleğinize ilişkin hiçbir etkinlikte bulundunuz mu? Ya da ODTÜ Kolejinin bu mesleği seçmenize bir etkisi oldu mu?

Aslında ODTÜ Kolejindeyken mesleğimle ilgili herhangi bir etkinliğe katılmadım ve hangi mesleği seçeceğimi aşağı yukarı biliyordum. Ama ODTÜ Kolejinin mesleğimde başarılı olmamda ve kişisel gelişimimde büyük bir önemi olduğunu düşünüyorum. Amerika'ya üniversite için gittiğimde, sonuçta farklı bir kültür, farklı bir eğitim yapısı, adaptasyon sürecimin düşündüğümünden çok daha kolay olduğunu gördüm. Bunda ODTÜ Kolejinde aldığım eğitimin büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Onun dışında bilgisayar bilimi analitik düşünmeye dayalı ve problem çözmeye odaklı bir bölüm ve ODTÜ'nün bunda başarılı olmamda büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Lisedeyken büyük hayallerim yoktu. Zaten çok hayal kuran biri olmadım hiç. Hedeflerim vardı. Bu hedeflerden en büyüğü de ileride nasıl yaşamak istediğim ile ilgiliydi. İstedğim yaşama şekli kısaca sevdiğim ve mutlu olduğum bir işte çalışmak, aynı zamanda da kendimi geliştirebilmek ve özgür olabilmektir. Başkasına bağlı olmadan, istediğimi yapabileceğim bir hayat şekli. Bu hedefe bir nevi ulaştığımı düşünüyorum. Şu anda sevdiğim ve mutlu olduğum bir işte çalışıyorum. Kendimi geliştirmem için bir sürü imkanım var ve aynı zamanda istediğimi yapabiliyorum. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri dünyayı gezmek - farklı kültürleri görmek, insanlarla tanışmak, doğayı keşfetmek. Şu an bunları yapabilecek imkanım ve özgürlüğüm var. Ama bu demek değil ki yapmak istediğim başka bir şey yok. Yapmak istediğim daha pek çok şey var. Ama bu yaşama şekli ile yapmak istediklerimin, diğer hedeflerimin erişilebilir olduğunu düşünüyorum.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Benim mesleğimin özü problem çözmektir. Daha önce hiç görmediğiniz türden yeni bir problemle karşılaşınca sizden her zaman en iyi çözüm beklenir. Bu çözüm en iyi çözüm, en optimal çözüm olmayabilir. Bu da mesleğimin en zorlayıcı yanı. Aynı zamanda teknoloji ile her zaman iç içe olmanız gerekiyor. Şu an bir iş için kullanılan teknoloji beş sene sonra kullanılmayabilir. Her zaman yeni teknolojiyi bilmek, ona göre adapte olmak gerekir. Bu özellikler aynı zamanda benim bu mesleği sevmemdeki nedenler. Ben eğer işe gidip de her gün aynı işi yapsaydım, hiçbir şey değişmeseydi oldukça sıkıcı bir iş olurdu. Ama benim mesleğimin her zaman değişen bir yapısı olduğu için ve her zaman işe gittiğimde farklı problemlerle karşılaşp onlara çözüm üretmem, düşünmem gerektiği için şu anki mesleğim bana oldukça cezbedici geliyor.

MENEKŞE ERMİŞ

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhabalar ben Menekşe Ermiş, 2002 yılında ODTÜ G.V.O Özel Lisesinden okul birincisi olarak mezun oldum. İlkokul, ortaokul ve liseyi (bizim zamanımıza ilköğretim ve ortaöğretim ayrı ayrı mevcuttu) yine okulumda tamamladım. Daha sonra Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi (İngilizce Tıp) bölümünden mezun oldum. Zorunlu hizmetimi Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi'nde gerçekleştirdim. Bu sırada ODTÜ Biyomedikal Mühendisliği EABD bölümünde doktora çalışmalarına başladım. Mikro desenli yüzeyler kullanılarak kanser tanısının konulması üzerine tezimi tamamladım. 2012 yılında ODTÜ BIOMATEN, Biyomalzeme ve Doku Mühendisliği Mükemmeliyet Merkezinde araştırma uzmanı olarak çalışmaya başladım. 2018 yılında ise Öğretim Görevlisi Doktor kadrosunda akademik araştırmacı olarak yine aynı merkezde kadro aldım. Çalışmalarım sırasında ABD Stanford Üniversitesi Canary Kanser Araştırma Merkezinde ve İsrail Hebr-

rew University of Jerusalem, Casali Uygulamalı Kimya Enstitüsünde misafir araştırmacı olarak bulundum. 2017 yılında ODTÜ Prof.Dr.Mustafa.N.Parlar Eğitim ve Araştırma Vakfı yılın araştırma tezi ödülünü, yine aynı yıl "HASVAK Sağlıkta Yılın Çalışması" ödülleri kazandım. Halen biyomalzeme, doku mühendisliği, kanser ve mikro akışkan sistemler konusunda çalışmalarımı sürdürüyorum.

Akademik çalışmaların yanında 2008-2013 yılları arasında ODTÜ Dağcılık ve Kış Sporları Kulübü ile dağcılık, 2008'den beri ise Obruk Mağara Araştırma Grubu ile mağaracılık çalışmaları yapıyorum. Tüplü dalış yapıyorum ve tüplü dalış eğitmenliği yapıyorum. Ayrıca uzun yıllardır yoga pratiği yapıyorum ve 2017 yılında yoga eğitmenliği sertifikamı aldım. Özellikle doğada zaman geçirmeyi çok seviyorum. Doğada zaman geçirmemi sağlayacak sporlar ve pratiklerle yıllardır ilgileniyorum.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Çok heyecanlandım ve sevindim. Benim için mezun olduğum liseden böyle bir teklif gelmesi çok gurur vericiydi. Okulumun 30. yılının dolmuş olması ve köklü bir eğitim kurumunun diplomasını taşıyor olmak gerçekten çok değerli.

Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

Çocukluğumdan beri tıbbı ilgi duyuyordum. Ancak hayatın benim önüme ne gibi alternatifler çıkaracağından gençliğimde çok da haberm yoktu. Orta okul yıllarımdan itibaren tıp fakültesinin hayalini kur-

makla birlikte ailemizde veya yakın çevremizde hiç doktor olmaması sebebiyle çok da desteklenen bir istek olmamıştı. Lise yıllarımda tek hedefim tıp fakültesine girmek olmuştu ve bunu da mezun olduğum sene başardım. Ancak ODTÜ gibi bir okuldan sonra Hacettepe Tıp Fakültesi ilk birkaç sene benim için çok büyük bir şok oldu. Alışmakta ve uyum sağlamakta çok zorlandım. Birçok açıdan ODTÜ ile taban tabana zıt fakat bir o kadar da kendi alanında başarılı bir üniversite idi.

Üniversite yıllarımda klinik tıp bilimleri ile olduğu kadar araştırma kısmıyla da çok ilgilidim. Mezun olduğumda uzmanlaşma konusunda kafam karıştı. Klinikte ne yapmak istediğimden emin değildim. Türkiye şartlarında klinik ve araştırmanın bir arada yürümesinin zorluğunu gözlemlemiştim. Türkiye'deki hasta yoğunluğu sebebi ile araştırmaya zaman ayırmak çok zor oluyordu. Mezun olacağım yıl 2 ay İngiltere'de Edinburgh Royal Infirmary ve Aberdeen Royal Infirmary'de internlik yaptım. Orada araştırmaya verilen değeri gördüm. Ancak Türkiye'de klinikle birlikte benzer bir araştırma ortamı bulamayacağımı düşündüm. O yüzden araştırmaya yöneldim. Araştırma alanında bir iş bulduğumda da klinikten ayrıldım. Liseli Menekşe bunları öngöremezdi. Bazı seçenekler ve imkanlar yaşarken insanın karşısına çıkıyor.

Geçmişe (lise hayatınıza) baktığınızda şu andaki mesleğiniz doğrultusunda “İyi ki (yapmışım)” olarak nitelendirebileceğiniz neler var?

Lisemden çok memnunum. Bana bilim ve araştırma sevgisi vermiş olması çok önemli. İlkokuldan itibaren laboratuvarları olan öğrencilerine deney yaptıran bir kurum olması sebebiyle kariyerimdeki araştırma şevkinin tohumları o günlerde ekildi.

Mesleğinize ulaşmanızda yolunuza çıkan en büyük engel neydi ve varsa nasıl atlattınız?

Tıp fakültesinden sonra kliniği bırakmak en zor olan kısmıydı. Toplumsal olarak meslek değiştirmek veya daha az yürünen bir yola geçiş yapmak çok zor. Bu baskılara rağmen kendi istediğin ve doğru olduğunu düşündüğünü yapmak büyük bir irade gücü gerektiriyor.

Lise yıllarınızda ulusal veya uluslararası proje veya yarışmalara katıldınız mı? Katıldıysanız size nasıl fayda sağladığını düşünüyorsunuz?

Lisedeyken Young Reporters of the Environment projesi kapsamında bir makale yarışmasına katılmıştık. Bu yarışmada Ankara'da hava kirliliği ile ilgili olarak yazdığımız makale birincilik ödülü almış ve İsveç'te düzenlenen kongreye burslu olarak katılmıştık. Orada makalemizle ilgili bir sözlü sunum gerçekleştirdik. Benim için çok büyük bir tecrübe olmuştu. ODTÜ G.V. Özel Lisesinin bilim fuarlarında iki ayrı sene 'DNA Fingerprinting' projemizle ve 'Antibiotic Resistance Among Streptococci and Staphylococci Strains in Ankara' projemizle 2001 ve 2002 yıllarında birincilik ödülü kazanmıştık.

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hala dostluklarınız devam ediyor mu?

Tabii ki. Yıllar ve teknolojinin gelişmesi ile lise arkadaşlarımızın olduğu bir whatsapp grubu kurduk ve düzenli olarak görüşmeye devam ediyoruz. İlk gençlik yıllarında kurulan arkadaşlık ve dostlukların yerini doldurmak çok zor. Yıllar içinde farklı şehirler ve yollara savrulsak da bir araya gelmenin yollarını hep buluyoruz.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Benim çalıştığım Biyomedikal Mühendisliği, biyomalzemeler ve doku mühendisliği alanları kompetitif alanlar. Yayın yapması, proje çıkarması ve kadro bulması ne yazık ki çok zor. Bu sebeplerle çok ve disiplinli çalışmak gerekiyor. Dünyada ve ülkemizde çok popüler araştırma konuları ve geleceğe yönelik olarak umut vadeden branşlar. Beni en çok cezbeden yanı bilimsel olarak hayal gücünüzle sınırlı olmanız ve kazandığınız tecrübelerle birlikte çok yaratıcı fikirler ve projeler üreterek hem bilime hem de sağlık uygulamalarına katkıda bulunabilmesi.

ONUR GÜVENATAM

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba, ben Onur Güvenatam. Yapımcıyım, diziler ve filmler çekiyorum. Vatanım Sensin, İstanbullu Gelin, Hakan: Muhafız (The Protector) ve Atiye (The Gift) gibi dizi projelerini hayata geçirdim.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Çok duygulandım açıkçası. Ben ilkokul 1. sınıftan lise sona kadar ODTÜ Kolejliyim. O yüzden ODTÜ'nün benim için önemi, yeri ve değeri başka. Bugün bir yerlere geldiysem bunda ODTÜ Koleji kültürünün çok ciddi bir payı olduğuna inanıyorum. Kolej hepimiz için okuldan ziyade, büyük bir aile, tam anlamıyla bir evdi. Büyüdüğüm yer diyebilirim. En

güzel, en unutulmaz anılarım hafızama orada kazınmıştır.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan tarafları nedir?

Her işin kendine özgü zorlukları var. Fakat işin içine yaratıcılık girdiğinde, bence o iş bir nebze daha zorlaşıyor. Hem sürecin kendisi sizi zorluyor hem de sorumluluğu. Ne de olsa yarattığınız diziler ve filmler aracılığıyla insanların hayatına dokunuyor, duygularını harekete geçiriyorsunuz. Bu hem çok büyük keyif hem de muazzam bir sorumluluk. İzleyiciyi yanlış yönlendirmeyi ve kötü etkilemeyi istemeyiz. İnsanların izledikleri şeyden keyif almalarını, içinde kendilerinden bir şey bulmalarını sağlamak, anılarına, hislerine, fikirlerine değmek büyük gurur ve mutluluk.

ODTÜ Kolejinde düzenlenen sanatsal ve kültürel faaliyetlerin hayatınıza katkılarını hissediyor musunuz?

Kolejdeki faaliyetlerin, hepimize ayrı ayrı bakış açısı, sorgulama ve hayal edebilme kabiliyeti kazandırdığı kesin. Bunlar, alan ve sektör fark etmeksizin, her işi başkalaştırıp güzelleştirmemizi, işe değer katabilmemizi sağlayan yetiler. Bu anlamda çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum.

Lisedeyken sahip olduğunuz bir hayal var mıydı? Varsa gerçekleşti mi?

Hiçbir zaman bu sektörü hayal etmemiştim. Bu bana, insanın hayallerinde özgür olması gerektiğini öğretti. Bu olacağı, şu olacağı demek kendini kısıtlamaktan, ilgi duyabileceğimiz ve çok da iyi yapabileceğimiz diğer şeylere karşı kendinizi körleştirmekten başka bir şey değil bana kalırsa. Hayallerimiz yüksek ve sınırsız olsun ki hayat da bize karşı kendini hazırlasın.

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hala dostluklarınız devam ediyor mu?

Etmez olur mu, kolej arkadaşlarımdan çoğu hala en yakın arkadaşım. Bu zaten öyle bir duygu ki araya mesafeler ve zaman girse de eski dostluklar ve birliktelikler unutulmuyor, yerini de başka bir şey alamıyor, gerçek bir aile oluyorsunuz.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Hayallerinizi asla kısıtlamayın, büyük hayaller kurmaktan, sınırsızca hayal etmekten korkmayın. Özgür hissedin, özgür olun. Olmayacak şeyleri hayal etmek, diye bir şey olduğuna inanmıyorum. Elbette sadece hayal etmekle olmuyor, hayallerinin peşinden tutkuyla gitmeli, üstüne çalışmalı insan. Elimizden gelenin en iyisiyle çalıştığımız her hayalin gerçekleşeceğine eminim. Ve işte o zaman hayat gerçek anlamını kazanıyor, insan doyuma gerçekten o zaman varıyor.

MENZER PEHLİVAN

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Ben Dr. Menzer Pehlivan, ODTÜ Koleji 2003 mezunuyum. ODTÜ Kolejinden mezun olduktan sonra ODTÜ İnşaat Mühendisliğinde lisans ve master eğitimimi tamamladım. 2009 yılında doktora çalışmalarım için University of Texas at Austin'e geldim. 2013 yılında doktora çalışmalarımı Zemin Mekaniği ve Deprem Mühendisliği alanında tamamladıktan sonra New York'a taşınarak Amerika'nın en eski ve saygın zemin şirketinde mühendis olarak çalışmaya başladım. 2015 yılında Seattle'a taşınarak, şu anda çalışmakta olduğum Jacobs Şirketinde çalışmaya başladım. Şu an Jacobs'ta zemin mühendisi olarak çalışıyorum, Seattle ofisinde bulunan zemin grubunun menajerliğini yapıyorum. Aynı zamanda Jacobs içerisinde bulunan Zemin Dinamiği ve Deprem Mühendisliği Deneyim Grubu'nun Amerika Bölgesi temsilcisiyim.

2016 yılında Amerika İnşaat Mühendisleri Derneği (American Society of Civil Engineers, ASCE) tarafından İnşaat Mühendisliğindeki 10 Yeni Yüz Listesi'ne seçildim. 2016 yılında İnşaat Mühendisleri Dergisi'nin içerisinde yayımlanan "Birinci İnsan" makalesinin en genç yazarı oldum ve bu sayının kapağında yer alarak, dergi tarihinde kapakta yer alan 3 kişi arasında ilk kadın ve en genç mühendis oldum. 2017 yılında yayına giren ve amacı gelecek nesillerin özellikle de genç kızların bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik (STEM) alanlarındaki mesleklere olan ilgilerini arttırmak ve genel toplumu mühendislik alanında eğitmek olan Dream Big: Engineering Our World IMAX 3D adlı belgeselde ana karakter olarak yer aldım. Belgesel yayına girdiği ilk bir yıl içerisinde 3 milyondan fazla kişi tarafından gösterildiği birçok ülkede izlendi. Belgesel 2018 yılı Temmuz ayında Netflix'te gösterilmeye başlandı ve hala Netflix üzerinden izlenebilmekte.

Filmin yayına girmesinin ardından Amerika, Kanada, ve Dominik Cumhuriyeti dahil olmak üzere altmışın üzerinde konferans ve etkinliğe konuşmacı olarak çağırıldım ve yirminin üzerinde televizyon şovuna konuşmacı olarak katıldım. Mühendisliğin yeni gelen jenerasyona tanıtılması yönünde yaptığım katkılardan dolayı 2017'de ASCE'nin en prestijli ödülllerinden biri olan ASCE Başkan Madalyası'nın (ASCE President's Medal) layık görüldüm ve bu ödülü alan en genç kişi oldum. Son olarak 2019 yılında ODTÜ Senatosu tarafından ODTÜ Takdir

Ödülü'ne layık görüldüm.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Öncelikle harika bir fikir, tabii ki çok sevindim ve gururlandım. ODTÜ Koleji mezunu olarak mezunlar grubunun güçlendirilmesi gerektiğini düşünüyordum ve bunun bu yolda hem geçmiş hem de gelecek mezunlar arasında bir köprü yaratmak için güzel bir adım olduğunu düşünüyorum.

3. Mesleğinize giden yolu ne zaman çizmeye başladınız ve bu alanda doğru olan yolda ilerlediğinizi nasıl anladınız?

1999 depremi benim inşaat mühendisliğini seçmemdeki ana etkenlerden biridir. Deprem bana bir anlamda mühendisliğin amacını, toplumun kalkınma ve yaşam kalitesindeki önemini gösterdi. Bununla birlikte

mühendisliğin yaratıcı yanı, toplumların ulaşım, yaşama, temiz su, elektrik gibi temel ihtiyaçlarının sağlanmasında, bir başka deyişle yaşamımızı temelden etkileyen yeni yapı ve yapıların planlanması ve dizaynında söz sahibi olmak istediğimi fark ettiğimde inşaat mühendisliğinin doğru alan olduğuna anladım.

Kolej ruhu ve dostlukları yıllar geçse de unutulmuyor. Hala dostluklarınız devam ediyor mu?

Tabii ki, fırsat buldukça Amerika'da yaşayan kolej mezunlarıyla görüşüyoruz. Türkiye'ye geldiğimde de buradaki yakın arkadaşlarımın çoğu hala ODTÜ Kolejinde başlayan dostluklar. Mesafeler sebebiyle fazla konuşmasak bile dostluklar baki.

Teknolojinin/eğitimin merkezinde yer alan çalışmalar yapmak size neler hissettiriyor?

Yapmak istediğim işi yapıyorum. Yaptığım projelerin sonunda tek bir kişiyi değil ama büyük bir toplumu etkilediğini bilmek son derece tatmin edici.

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Büyük düşünmek ve hayal etmek lazım. Şu an aklıma gelen kesin bir plan yok ama benim mantram sıradışı kalabilmek, farklı kalabilmek. Şu ana kadar Türkiye'deki bir projede çalışmadım, sanırım Türkiye'de büyük bir projenin parçası olmak gelecek planlarından biri olarak sıralanabilir.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Kendiniz olun, başkasının istediği değil, toplumun istediği değil, içinde bulunduğunuz topluluğun beklediği değil, kendi olmak istediğiniz kişi olmak için uğraşın, gerisi gelecektir. Bir de size ve sizin yapabileceklere koşulsuz inanacak ve güvenecek birini bulun, siz kendinizden tereddüt ettiğinizde o size başarabileceğinizi hatırlatsın. Son olarak, bugünün geri gelmeyeceğini bilin, on yıl sonra sınavdan aldığınız not değil yaşadığınız tecrübeler aklınızda kalacak. Çalışmayın demiyorum ama yaşamayı ve gülmeyi unutmayın.

PINAR BİLGİÇ

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhaba, ben Pınar Bilgiç, 2005 yılında ODTÜ Kolejinde mezun oldum. Daha sonra Gazi Üniversitesinde mimarlık eğitimi aldım. Mezun olduktan sonra ilk iki yıl mimar ve proje koordinatörü olarak birkaç mimarlık ofisinde deneyim edindikten sonra iki yıl da Yenimahalle Belediyesi'nde proje ofisinde çalıştım. Sonrasında Almanya, Fransa, İspanya ve İtalya'nın ortaklaşa organize ettiği ve Avrupa Komisyonu'nun finanse ettiği "Kentsel Kalkınmada Uluslararası İşbirliği" (International Cooperation in Urban Development) yüksek lisans programını Avrupa Komisyonu bursu ve çift diploma ile tamamladım. Şu an Darmstadt Teknik Üniversitesi'nde doktora çalışmalarına "German National Merit Foundation" (Studienstiftung des deutschen Volkes) bursu ile devam ediyorum.

Yurt dışında okumaya / çalışmaya nasıl karar verdiniz?

Yenimahalle Belediyesinde proje ofisinde çalışırken mimarlığın sosyal bilimlerle ilişkisini keşfetmiş oldum (yasalar, yönetmelikler, planlar, bireylerin hakları vs). O sırada ODTÜ'de Mimarlık Fakültesinde Yapı Bilimleri Kürsüsünde devam etmekte olan yüksek lisansımı bırakarak kent araştırmaları üzerine uluslararası bir master yapmaya karar verdim. Amacım, mimarlık mesleğinin belediyede deneyimlediğim "sosyal" kısmının dünyanın genelinde nasıl olduğuna dair fikir sahibi olmaktı. 18 farklı ülkeden 23 meslektaşım ile bu 2 yıllık master programını tamamladım ve edindiğim deneyim beklentilerimin çok ötesindeydi.

Sizin alanınızı tercih etmek isteyen, hedefini yurt dışı olarak belirleyen gençlere neler önerirsiniz?

Mimarlık, günlük hayatımızda maruz kaldığımız sığ anlamının çok ötesinde, çok geniş bir yelpazede çalışma ve işinizi zevkle üretme imkanı sunan bir meslek. Akustik ya da aydınlatma üzerine çalışabilirsiniz. Gecekonular ya da gökdelenler üzerine çalışabilirsiniz. Sanat tarihi, pasif iklimlendirme, mülteci kampları ya da peyzaj üzerine de çalışabilirsiniz. İşe bütün bu ihtimallerin farkında olarak başlamak önemli. Tüm yolculuklarda olduğu gibi yurt dışında eğitiminizi tamamlamak istiyorsanız bu yolculuk için de maddi ve manevi olarak hazırlıklı olmak şart. Hazırlığınız 1 ay da sürebilir 1 yıl da belki daha fazla. Hedeflediğiniz kurumlardaki insanlarla iletişime geçmekten çekinmeyin. Yurt dışındaki zamanınızı verimli ve keyifli geçirmek için hedeflediğiniz ülkede 1 yıldan fazla süreyle bulunmuş, orada çalışmış ve sosyal çevre kurmuş insanlara kulak verin (Avrupa'ya ya da Kuzey Amerika'ya değişim programı ile gidip kısa süre kalan üniversite öğrencileri iş hayatının ya da sosyal hayatın zorluklarını deneyimlememiş olabilirler). Kişisel gelişiminize faydalı olacak her fırsatı değerlendirin, mümkün olduğunca seyahat edin.

SILA SAYGI

da Türkiye'yi temsil ettim. Uluslararası yarışmalarda 30'dan fazla derecem mevcut. Türkiye Senior Kadınlar kategorisi 2013-2014-2017 ve 2018 yılları Türkiye şampiyonuyum. 2007-2008 yıllarında Show TV'de yayınlanan "Buzda Dans" adlı televizyon programında çeşitli gösteriler sergiledim. 2011 yılında Dap Yapı'nın yürüttüğü "Dap Burgu Kule" reklamında baş dansçı olarak yer aldım ve ek olarak, 2018 yılında pop şarkıcısı Edis'in "Buz Kırığı" klibinde yer aldım. ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Lisesinden 2015 senesinde mezun oldum ve şu anda Bilkent Üniversitesi İletişim ve Tasarım Bölümü, ikinci sınıf öğrencisiyim.

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba! Ben Sila Saygı, 2 Ocak 1996 yılı, Ankara doğumluyum. Beş yaşındayken buz patenine başladım, 18 senedir bu sporla ilgileniyorum. 12 yaşında artistik buz pateni milli takım kadrosuna girmeye hak kazandım. 2010 yılı Dünya Gençler Şampiyonası'nda 14'üncülük elde ederek Türkiye tarihinde bir ilke imza attım ve 2013 Büyükler Avrupa Şampiyonası'nda 23. olarak Tuğba Karademir'den sonra ilk defa finale kalmaya hak kazanan en genç Türk patenci olarak yine tarihe geçtim. Büyükler Avrupa Şampiyonası'nda 2014 ve 2018 yıllarında, 2012 Büyükler Dünya Şampiyonası'nda

30. yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Benimle irtibata geçildiğinde açıkçası çok mutlu oldum çünkü okulumun ve öğretmenlerimin beni başarılarımla hatırlayıp böylesine değer verdikleri 30. Yıl Dergisi için konu olmamı istemeleri çok gurur verici.

Lise hayatınızda sizin için bir dönüm noktası oldu mu? Varsa neydi?

Ben lise hayatımı “yoğun” kelimesiyle nitelendireceğim çünkü yaptığım spor gereği çok fazla kampa ve yarışmaya katılmak zorundaydım dolayısıyla okul dönemlerim benim için genellikle ders yakalamak veya yardım almakla geçiyordu. Lise hayatımda ben yardımlaşmayı ve bunun hayatımdaki önemini gördüm, ihtiyacı olana yardımcı olmanın bana kattığı erdemi öğrendim, arkadaşlığı ve sabrı deneyimledim, ayrıca planlı ve nitelikli olmanın bana sağlayacağı kolaylıkları da kendime kattığımı söyleyebilirim.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Benim her zaman söylediğim bir şey var ki o da buzun üstünde kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissettiğim... Kendimi en rahat ve en anlamlı şekilde buzun üzerindeyken ifade edebildiğimi düşünüyorum. Yaptığım spor bir performans sanatı, içinde dans, müzik, dayanıklılık gibi bir çok fiziksel beceri gerektiren alanı barındırıyor ve ben de elbette ortaya çıkan performansın etkileyiciliğini seviyorum. Fiziksel olarak yaşanan sakatlıklar gibi zorluklardan ayrı olarak, spor yapmanın genel olarak ülkemizde zorlayıcı unsurlar yarattığını söyleyebilirim çünkü mevcut eğitim sistemimiz, hem spor dalımızda profesyonelleşmeyi aynı zamanda okulda başarılı olabilmemizi pek mümkün kılmıyor. Kendi sporuma özel olarak yaşadığım zorluklar ise, genellikle buz pisti veya antrenman saati yetersizliğiyle şekilleniyor diyebilirim.

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Önümüzdeki yıllarda ülkemizi Büyükler Avrupa ve Dünya Şampiyonalarında temsil etmenin yanı sıra, 2022 Kış Olimpiyatları'nda ülkemizi temsil edebilmeyi hedefliyorum. Bu hayalimi gerçekleştirmek için de yoğun antrenman programlarımı sürdürüyorum. Sonrasında ise bu alanda antrenörlük veya koreografik yapmak en büyük dileklerimden biri... Beni derginize konu ettiğiniz için size çok ama çok teşekkür ediyorum!

SU İDİL

Bize kendinizi biraz tanıtır mısınız?

Merhaba ben Su İdil, liseden 2012 yılında mezun olmuş ama kalben izini çocukluktan yetişkinliğe içimde hep taşımış bir ODTÜ Koleji çocuğuyum. İlkokul zamanları Adnan Hocam, ortaokulda Handan ve İzabel Hocam, lisede ise Erkoç Hocamla yaptığımız ve koşarak gittiğim müzik derslerinden aldığım keyfin benim için bir kariyer zemini olduğundan habersizdim güzel kampüsümüzde büyürken. Okulda arkadaşlarımla ve tüm hocalarımla geçirdiğim kıymetli zamanlar yetişkinlik yaşamıma ışık oldu. Kendimle ve hayatla böyle bir ortamda tanışmış olduğum için kendimi hep çok şanslı hissettim. Lise sonrasında Başkent Üniversitesi'nde Psikoloji okudum ancak müzikal kariyerim ağır bastı ve hayat yolculuğuma şarkı söyleyerek devam ettim.

30. Yıl Dergisi için sizinle irtibata geçtiğimizde hissettikleriniz ve düşünceleriniz nelerdi?

Bu sayı için sevgili Serhat Hocamın telefonunu açtığımda hissettiğim ilk şey lise zamanlarını ne kadar özlediğimdi. Sonrasında tabii ki tatlı bir gurur eşlik etti bu duyguya. Kendimi bulmamda bana böylesi dokunmuş bir kurumda iz bırakmış olmak, 30. Yıl Dergisi'nin bir parçası olacak olmak beni çok mutlu etti.

Şu an lisede okuyan öğrencilere bir mesajınız ya da iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Hepsinin pırıl pırıl gençler olduğuna eminim. Onlara birinci ağızdan söyleyebileceğim belki çok klişe ama en önemli şey sanırım şu: «Her dönemin derdi kendine, ancak iyi, kötü tüm anlarıyla hayatınızın en kök, en kıymetli ve gelecekte dönüp baktığınızda içinizi en çok ısıtacak anılarını biriktirdiğiniz dönemden geçiyorsunuz. Yavaşça, kıymetini bilerek yaşayın. Neleri sevip sevmediğiniz, neleri yapıp yapamadığınıza dair geliştirebileceğiniz farkındalık sonraki hayatınızın size getireceği mutluluğun en büyük garantisi. Dost biriktirin, anı biriktirin, iç sesinizi iyi dinleyin, kendinize

ve sevdiğiniz zaman ayırın. Zaman, özellikle yaşamın tadını doruk noktalarda çıkarabileceğiniz şu zamanda çok değerli. Mucizelerin, değişim ya da huzurun büyüyünce geleceğine inandırsanız onları bulduğunuz yerde arayın. Çünkü ülkemizdeki hatta dünyadaki çoğu çocuktan çok daha şanslısınız.»

Sanatsal çalışmalarınızla çeşitli kurumlardan ödüller aldınız mı? Ödüllerin başarıyı tetiklediğine katılıyor musunuz?

Türkiye’de çok da popüler olmayan bir müziği icra ederek, caz söyleyerek yaşıyorum. Katıldığım yarışmalar ve aldığım ödüller oldu. Bunlar hevesime heves kattı ancak insanı içsel olarak en çok tatmin eden şey potansiyele sahip olduğu bir alanda rekabet adına değil kendini daha iyi ifade edebilmek için geliştirmeye uğraşmak. O uğraşların sonunda da gelişim denen sonsuz yol-

culukta ilerleyebildiğini görmek. Dışardan ödüllendirmek çok harika ancak insanın iç sesinin yaptığı şeyden gurur duyması, keyif alması bence en büyük zenginlik. Asla size mutluluk veren uğraşlarınızı küçümsemeyin, «hobi» çerçevesine sıkıştırmayın, bunları iş olarak yapmayacak olsanız bile yaşamınızın temelini oturtun. Gençlikte zaman ayırdığınız şeyler ileride yaşamınızın ta kendisi olacak. Mutlaka yaşamdan, yorgunluklardan kaçıp sığınacağınız size ait bir alanınız olsun ve o imparatorlukta doyasıya yaşayın! Emek vermek, hele

de keyif alarak emek vermek mutlaka başarıyla taçlanıyor. Göreceksiniz! Tüm hocalarımı ve genç arkadaşlarımı sevgiyle selamlıyorum!

YELİZ ATICI

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba, ben Yeliz Atıcı, 2001 ODTÜ Koleji mezunuyum. İlkokul 2. sınıftan lise sona kadar ODTÜ Koleji öğrencisiydim. Şu an fotoğrafçıyım. Lise sonrasında, 1 senelik öğrenci değişim programı ile Upstate New York'ta ikinci lisemi bitirdim. Sonrasında da Bilkent Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi İletişim Tasarım Bölümünü bitirdim. Okurken dergilerde, televizyon programlarında, freelance tasarımcılarla stajlar yaptım. Üniversitenin gazetesinde öğrenci çalışma programı kapsamında her hafta çalıştım. Mezun olduktan sonra da Bilkent Senfoni Orkestrasında Sanatçı İlişkileri pozisyonunda çalıştım. Bu 4 senelik macera bana güzel sanatlardan sonra müzik fakültesini de bitirmiş gibi bir eğitim ve vizyon kattı. Sonrasında kendi işimi yapmaya karar verdim ve 2012 yılından beri kendi şirketim var ve doğal ışık portre çekimi üzerine çalışmaktayım. Aileleri, bebekleri, dü-

ğünleri, butik şirketleri ya da işleri, lifestyle her çeşit konsepti fotoğraflamaktayım. Bu yılın başından beri de işimi Londra'da yürütmekteyim.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Öncelikle işin içinde sanat olunca herkesin bakış açısı ve istekleri farklı olabiliyor. En zorlu yanı her iş gibi herkesi aynı seviyede memnun edebilmek. Ama bu ütopyik bir yaklaşım olduğu için benim işimde özellikle en önemlisi benim kendimi memnun etmem. Eğer çekimlerimde genel olarak kendim sanatsal ve teknik olarak tatmin olursam bu herkes için tatmin edici oluyor. Bu hem işimin en zor hem de en cezbedici yanlarından. Sürekli yeni kişilerle tanışmak, herkesin en mutlu ve özel gününde yanlarında olmak da çok büyük bir keyif. Öyle ki hep pozitif bir paylaşım içinde olduğumuz için hayatımın da genel enerjisini hep bu yönde tutabiliyorum. Ve en tabii ki işimi yaparken gezebilme lüksü de en büyük cazibesini!

Geleceğe yönelik planlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Gelecekte tek istediğim sevdiğilerimle huzurlu ve sağlıklı bir yaşam sürmek ve olabildiğince birçok insanın hayatına olumlu olarak dokunabilmek. Yanında da hep gezmek istediğim ülkeleri gezmeyi de başarabilirsem olabilecek en mutlu insan olabilirim.

Dünyayı gezmenin bakış açınızı değiştirdiğini düşünüyor musunuz? Bu kadar çok farklı kültür görmek sizde nasıl bir etki yarattı?

Kesinlikle. Toplamda 33 ülke gezdim. Sırada yenileri de var. Öncelikle her ülke başka bir kültür öğretmekte ve hepsinden pozitif yanları alarak kendince harmanlayıp çoklu kültür olarak yaşayabilmek en güzeli. Ayrıca insanların özlerinde ne kadar aynı olduklarını tüm farklılıklarının kültürel geçmiş ve öğretilerinden geldiğini daha net görebilir hale geliyor insan. Bütün bu gezilerin içinde kültürlerinden hoşlanmadıklarımda oldu tabii ki ama içlerinde hep yine aynı frekansta olabildiğim çok insanla da tanıştım. Gezdikçe dünyanın hem çok büyük hem de çok küçük olduğunu görmek ve her noktasında ayrı bir büyüye tanık olmak gerçekten mucizevi. Gezmek başlı başına bir öğreti ve çok gezmek kesinlikle çok bilmeye açılan yegane kapılardan biri. İnsanın içindeki gezme isteği merak ile başlar, bir nevi bilinmeyen araştırmaaktır.

Her kültürün kendine has güzellikleri, bambaşka özellikleri var. Sizi en çok etkileyen kültürel özellik neydi?

Benim en sevdiğim kültürlerden biri kesinlikle Latin kültürü. Bu yüzden liseden beri sürekli olarak kıta hakkında kitaplar okuyup filmler izleyip şarkılar dinleyip birçok araştırma yaptım. 2002'den beri de kıtaya üç kez yolculuk gerçekleştirdim. En sonuncusu geçen kış 60 günlük 5 ülkeden oluşan yolculuğumdu. Kesinlikle yolda birçok insan ile tanışıp onlardan bire birde o toprakların hikayelerini ilk ağızdan dinlemek çok etkileyiciydi. Gezip gördükçe, konuştuğum ne kadar benzer yanlarımızın olduğunu ve aynı zamanda ne kadar uzakta olduğumuzu anlıyor insan. Latinlerin en sevdiğim özellikleri genel olarak hayattan keyif almayı sevmeleri. Komün olarak yaşayıp topluluk olarak eğlenmeyi sevmeleri en güzel özellikleri sanırım. Onun dışında da İngilizlerin genel medeniyet seviyelerini toplum refahına aktarmaları, genel saygılı tavırlarını takdir etmekteyim. Tabii ki her toplumun kültürünü yansıtmayan topluluk tarafları var ama özlerindeki geliştirebilen ve bunu etkili kullanabilenler en güzelileri.

YİĞİT BAYKARA

Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba, ben 2011 ODTÜ Koleji mezunlarından Yiğit Baykara. Anasınıfından üniversite hayatıma kadar ODTÜ Kolejinde okuduğum için buraya ikinci yuvam da diyebilirim. Liseden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesini kazandım. Her zaman ODTÜ'nün özlemini çeksem de üniversitemi ve tıp öğrenciliğini de çok sevdim.

Akademik yolculuğunuzda karşınıza çıkan engelleri nasıl aştınız?

Akademik hayatım boyunca karşıma çeşitli zorluklar çıktığı doğrudur. Ama ben bunların hepsini karşıma bir hedef koyarak aştım diyebilirim. Lise yıllarımda sınavlardan yüksek not almaya odaklanmadım. Ne zaman yorulsam, zorlansam ve sıkılsam girmek istediğim üniversitenin ve yapmak istediğim işin hayalini kurdum. Bazen hiç ders çalışmak istemediğim zamanlarda birkaç bölüm "Grey's Anatomy" seyredip tekrar ders çalışmaya devam ettiğim olmuştur.

Lise yıllarınızda ulusal veya uluslararası bilim yarışmalarına katıldınız mı? Bu yarışmalarda derece aldınız mı?

Lise üçüncü sınıftayken fizik bölümünden Mehmet Bilgiç Hocam ile NASA Buluş Şenliği'ne katılmıştık. Çok keyif aldığım bu yarışmada yaptığımız kartondan köprünün yüzden fazla

kilogram ağırlık taşımasıyla üçüncülüğü elde ettik. Bu süreçte Mehmet Hoca'm bize çok yardımcı oldu ve yol gösterdi tabii ki. Mehmet Hoca'mın yanında bu süreçte destek olan kimya bölümünden Burhan Acarsoy Hoca'ma da destekleri için teşekkürü borç bilirim.

Çalıştığınız alanın sizi en çok cezbeden ve zorlayan yanları neler?

Hekimlikte beni en çok zorlayan şey sürekli çalışmam gerekiyor. Tıbbiyede bir söz vardır: "Tıp öğrencileri sınava çalışmazlar, onlar sürekli çalışır arada bir de sınava girerler". Benim için de durum böyleydi ve hala böyle olmaya devam ediyor. Bizim meslekte çalışmak pek bitmiyor. Maalesef bizim öğrenciliğimiz diğer öğrencilerin arasında kampüsteki yeşil çimlerin üzerindense hastanelerde hastaların arasında geçti. Tabii ki insanı istemese de etkiliyor her gün hasta insanları görmek öğrenciyken. Bu mesleğin beni en çok cezbeden yanı ise öncelikle çok dinamik bir meslek olması. Hem teorik hem pratik açıdan kendinizi sürekli yenilemelisiniz. Ayrıca aksiyonu bol bir meslek diyebilirim. Bazen insanlarla uğraşmak zor olabilse de kendi bilgi ve yeteneklerinizle bir hastayı şifaya kavuşturduğunuzda ve rahatlattığınızda yaşadığınız tatmin bambaşka. Okulda öğrendiğiniz bilgileri günlük hayatta insanları iyileştirmek için uygulamak ve bunun işe yaradığını görmek manevi açıdan çok tatmin edici. Bir de insanların doktor olduğunuzu duyunca gösterdikleri saygı ve sevgi de insanı çok mutlu ediyor diyebilirim.

ODTÜ GELİŞTİRME VAKFI OKULLARI

